

Regla dels monjos (i monges)

Sant Benet de Núrsia

1 Escolta, fill, les prescripcions del mestre, para-hi l'orella del cor, i acull de bon grat l'exhortació del pare amorós i posa-la en pràctica, 2 a fi que pel treball de l'obediència retornis a Aquell de qui t'havies apartat amb la desídia de la desobediència. 3 A tu, doncs, s'adreça ara la meva paraula, siguis qui siguis que, renunciant als teus propis volers, per militar per al Senyor, Crist, el rei veritable, prens les fortíssimes i esplèndides armes de l'obediència.

4 Primer de tot, demana-li amb pregària ben insistent que dugui a terme qualsevol cosa bona que comences a fer, 5 perquè qui ja s'ha dignat a comptar-nos en el nombre dels seus fills mai no s'ha de veure contristat per les nostres males obres: 6 Així, cal que estiguem sempre a punt per a obeir-lo amb els dons que ha posat en nosaltres, a fi que, no solament com un pare indignat no deshereti els seus fills, 7 sinó que, ni com un senyor terrible, irritat per les nostres maleses, no lliuri a la pena eterna, com a servents malvats, els qui no l'hagin volgut seguir a la glòria.

8 Aixequem-nos, doncs, d'una vegada, que l'Escriptura ens hi anima dient: Ja és hora que us desvetlleu. 9 I, oberts els ulls a la llum deífica, escoltem amb orella ben atenta allò que cada dia ens repeteix la veu divina que clama: 10 Si avui sentiu la seva veu, no enduriu els vostres cors; 11 i encara: Qui tingui orelles, que escolti què diu l'Esperit a les Esglésies. 12 I doncs, què diu? Veniu, fills meus, escolteu-me, us ensenyaré el temor del Senyor.

13 Camineu mentre teniu la llum de la vida, perquè no us sorprenguin les tenebres de la mort.

14 I, buscant-se un operari per entre la multitud a qui fa aquesta crida, el Senyor torna a dir: 15 ¿Qui és l'home que estima la vida, i desitja veure dies feliços? 16 I si tu, en sentir-ho, responies: «Jo», et diu Déu: 17 Si vols la vida veritable i perpètua, guarda't la llengua de mal, que no diguin res de fals els teus llavis; decanta't del mal i fes el bé, busca la pau i segueix-la.

18 I, quan haureu fet això, els meus ulls seran fits damunt vostre i les meves orelles seran atentes a les vostres pregàries, i abans que m'invoqueu, us diré: Aquí em teniu. 19 Quina cosa més dolça per a nosaltres, germans caríssims, que aquesta veu del Senyor que ens invita? 20 Mireu com el Senyor, amb la seva bondat, ens mostra el camí de la vida. 21 Cenyits, doncs, els nostres lloms amb la fe i amb l'observança de les bones obres, fem els seus camins guiats per l'Evangeli, per tal que meresquem de veure Aquell qui ens ha cridat al seu regne.

22 Si volem habitar en el temple d'aquest regne, mireu que no s'hi arriba si no és corrent-hi amb les bones obres. 23 Però, preguntem al Senyor amb el profeta: Senyor,

qui podrà habitar al vostre temple, o qui reposarà a la vostra muntanya santa? 24 Després d'aquesta pregunta, germans, escoltem el Senyor que ens contesta i ens mostra el camí d'aquest temple, 25 dient: El qui obra honradament i practica la justícia, 26 que diu la veritat tal com la pensa, quan parla no escampa calúmnies, 27 que mai no fa mal al proïsme ni carrega a ningú res infamant. 28 Aquell qui, rebutjant del cor el maligne, el diable, que li suggeria alguna cosa, juntament amb la seva suggestió, el reduí a no res i prengué els seus pensaments, tot just nascuts, i els esclafà contra el Crist. 29 Els qui amb el temor del Senyor no s'envaneixen de la seva bona observança, ans, considerant que no poden fer ells sols el bé que hi ha en ells mateixos, sinó que el fa el Senyor, glorifiquen el Senyor 30 que actua en ells, tot dient amb el profeta: No ens doneu la glòria a nosaltres, Senyor; no a nosaltres, sinó al vostre nom. 31 Igual com l'apòstol Pau tampoc no s'atribuí res de la seva predicació, quan deia: Per gràcia de Déu sóc el que sóc. 32 I torna a dir ell mateix: si algú es gloria, que es gloriï en el Senyor. 33 Per on, el Senyor diu també a l'Evangelí: Tothom qui escolta aquestes meves paraules i les compleix, s'assembla a un home assenyat que va construir la seva casa sobre roca. 34 Va caure la pluja, van arribar les torrentades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa, però no es va ensorrar perquè estava fonamentada sobre roca.

35 En acabar de dir totes aquestes coses, el Senyor espera de nosaltres que cada dia respondrem amb fets a aquestes seves santes exhortacions. 36 Per això ens són oferts de treva els dies d'aquesta vida, per a esmena de les nostres maleses, 37 tal com diu l'Apòstol: No vols reconèixer que la bondat de Déu et convida a la conversió? 38 De fet, el Senyor, sempre bo, diu: No vull la mort del pecador, sinó que es converteixi, i que visqui.

39 I doncs, havent preguntat al Senyor, germans, qui habitarà al seu temple, hem sentit les condicions per habitar-hi, sempre que complim, tanmateix, els deures de qui hi habita. 40 Per tant, hem de preparar els nostres cors i els nostres cossos per militar en la santa obediència dels preceptes. 41 I, per a allò que no pot en nosaltres la natura, preguem al Senyor que vulgui atorgar-nos l'ajut de la seva gràcia. 42 I si, defugint les penes de l'infern, volem arribar a la vida eterna, 43 mentre encara ens vaga i som en aquest cos i hi cap de complir totes aquestes coses a la llum d'aquesta vida, 44 cal ara córrer i fer allò que ens aprofiti per sempre.

45 Cal que establim, doncs, una escola del servei diví. 46 En instituir-la, no esperem haver d'establir res d'aspre, res de feixuc. 47 Però si mai, seguint el dictat d'una justa raó, calia quelcom una mica més rigorós, per a esmena dels vicis o per a conservació de la caritat, 48 no abandonis de seguida, esfereït de terror, el camí de salvació, que al començament ha de ser forçosament estret. 49 Però, avançant en la vida monàstica i en la fe, s'eixampla el cor i es corre per la via dels manaments de Déu en la inefable dolcesa de l'amor.

50 Així, no decantant-nos mai del seu mestratge i perseverant en la seva doctrina dins el monestir fins a la mort, participarem dels sofriments del Crist amb la

paciència, a fi que meresquem de compartir també el seu regne. Amén.

(Acaba el Pròleg).

(Comença el text de la REGLA).

I. Les menes de monjos (i monges).

1 És cosa sabuda que hi ha quatre menes de monjos. 2 La primera és la dels cenobites, o sigui la dels monestirs, que militen sota una regla i un abat.

3 Després, la segona mena és la dels anacoretas, és a dir, els ermitans; d'aquells que, no pel fervor novell de la vida monàstica, sinó per una llarga prova al monestir, 4 han après a lluitar contra el dimoni, un cop formats amb l'ajut de molts, 5 i, ben entrenats en les files dels germans per al combat solitari del desert, ja segurs sense l'ajuda d'altri, només amb la seva mà i el seu braç, es basten amb l'auxili de Déu per lluitar contra els vicis de la carn i dels pensaments.

6 La tercera i pèssima mena de monjos és la dels sarabaïtes, els quals, no pas provats per cap regla mestra de vida com l'or al gresol, sinó tous com si fossin plom, 7 guardant encara fidelitat al món amb les obres demostren que la seva tonsura és una mentida davant Déu. 8 De dos en dos o de tres en tres, o sols i tot, sense pastor, reclosos a les seves pròpies cledes, i no a les del Senyor, tenen per llei la satisfacció dels seus desigs, 9 ja que tot allò que pensen o que escullen, ho diuen sant, i el que no els plau, ho tenen per il·lícit.

10 La quarta mena de monjos és la que en diuen dels giròvags, els quals es passen tota la vida per diverses regions, albergant-se tres o quatre dies als diferents monestirs, 11 sempre rondant i mai quietos, ser vint els seus propis volers i els incentius de la gola, i en tot pitjors que els sarabaïtes.

12 Del miserable estil de vida de tots ells, més val no dir-ne res que parlar-ne. 13 Deixats, doncs, aquests de banda, posem-nos a ordenar amb l'ajut del Senyor el llinatge fortíssim dels cenobites.

II. Com ha de ser l'abat (o abadessa).

1 L'abat que és digne de regir el monestir s'ha de recordar sempre de com l'anomenen i ha d'acomplir amb fets el nom de superior. 2 Hom creu, en efecte, que fa les vegades del Crist al monestir, des del moment que és designat amb el seu mateix nom, 3 segons el que diu l'Apòstol: Heu rebut l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: Abbà, Pare. 4 Per tant, l'abat no ha d'ensenyar ni establir ni manar res al marge del precepte del Senyor, 5 sinó que els seus manaments i la seva doctrina difonguin en els cors dels deixebles el llevat de la justícia divina. 6 Que es recordi sempre l'abat que de la seva doctrina i de l'obediència dels deixebles, de totes dues coses, se li n'haurà de fer examen en el terrible judici de Déu. 7 I que sàpiga l'abat que s'imputarà a culpa del pastor tot el que el cap de casa hagi pogut trobar de

menys en el profit de les ovelles.

8. Però també, si ha esmerçat tota la diligència de pastor pel ramat inquiet i desobedient, i ha posat tota la cura en llurs accions malsanes, 9 el pastor, absolt en el judici del Senyor, li podrà dir amb el profeta: No m'he callat la vostra salvació dins del meu cor, he fet conèixer la vostra veritat i la vostra salvació; però ells m'han desdenyat i m'han menyspreat. 10 I aleshores, finalment, que la mort prevalgui com a càstig sobre les ovelles indòcils a la seva cura.

11 Quan algú, doncs, accepta el nom d'abat, ha d'anar al davant dels deixebles amb un doble ensenyament, 12 és a dir, que mostri totes les coses bones i santes més aviat amb fets que no pas de paraula, de manera que, als deixebles capaços, els presenti els manaments del Senyor amb paraules; als durs de cor, en canvi, i als més rudes, els ensenyi els preceptes divins amb les obres. 13 Per contra, tot allò que hagi ensenyat als deixebles que no és conforme, doni a entendre amb les obres que no s'ha de fer, no fos cas que, predicant als altres, ell fos trobat reprobable, 14 i un dia li digués Déu veient-lo en falta: ¿Per què parles tant dels meus preceptes i tens sempre als llavis la meva aliança, tu que no acceptes la correcció i tant se te'n dóna del que et mano? 15 I tu que veies la brossa a l'ull del teu germà no has vist la biga en el teu.

16 Que no faci accepció de persones al monestir. 17 Ni s'estimi l'un més que l'altre, sinó aquell qui trobi millor en les bones obres i en l'obediència.

18 Si un esclau entra al monestir, que no li anteposin l'home lliure, si no hi ha una altra causa raonable. 19 Però si, per un motiu de justícia, així li ho semblava a l'abat, que ho faci, de qualsevol estament que sigui; si no, que cadascú conservi el seu lloc, 20 perquè tots, tant l'esclau com el lliure, som en el Crist una sola cosa i sostenim sota l'únic Senyor una mateixa milícia de servitud, ja que Déu no fa pas accepció de persones. 21 L'única cosa que en això ens distingeix davant d'ell és que ens trobi millors que els altres en les bones obres i humils. 22 Que tingui, doncs, l'abat una mateixa caritat amb tothom i apliqui a tots una mateixa norma segons els mèrits de cadascú.

23 En el seu ensenyament, l'abat ha de seguir sempre el model de l'Apòstol, que diu: Reprèn, interpel·la, exhorta, 24 això és, combinant moments i circumstàncies rigor i dolcesa, mostri adés severitat de mestre, adés tendresa de pare; 25 és a dir, que ha de reprendre ben durament els indisciplinats i els inquietes; els obedients, en canvi, els pacífics i els soferts, els ha d'exhortar perquè progressin més i més; els negligents i els rebels, li advertim que els amenaci i els castigui.

26 I que no dissimuli els pecats dels qui falten, sinó que, així que comencin d'apuntar, els extirpi de soca-rel amb tota la seva força, recordant el cas d'Helí, el sacerdot de Siló. 27 Els d'esperit més aviat delicat i intel·ligent, corregeixi'ls de paraula, amonestant-los una o dues vegades; 28 però els obstinats i tossuts, els orgullosos i desobedients, reprimeixi'ls així que pequin amb assots i amb altres

càstigs corporals, sabent que està escrit: El neci no s'esmena amb paraules; 29 i encara: Pega al teu fill amb la vara i deslliuraràs la seva ànima de la mort.

30 S'ha de recordar sempre l'abat del que és, s'ha de recordar de com l'anomenen, i ha de saber que, a qui més es confia, més se li exigeix. 31 Que sàpiga també quina cosa tan difícil i tan àrdua no accepta, de governar ànimes i acomodar-se a moltes maneres de ser: a l'un precisament amb afalacs, a un altre amb amenaces, a un altre amb la persuasió; 32 i que, segons el temperament i la intel·ligència de cadascú, es faci i s'adapti de tal manera a tothom, que no sols no hagi de lamentar cap minva del ramat que té encomanat, sinó que pugui alegrar-se de la creixença del bon ramat. 33 Per damunt de tot, que, desatenent o tenint en poc la salvació de les ànimes que li són encomanades, no posi més afany en les coses transitòries, terrenals i caduques, 34 sinó que pensi sempre que ha acceptat de governar ànimes, de les quals haurà de donar compte. 35 I perquè no invoqui una possible manca de béns, recordi's que està escrit: Busqueu primer el Regne de Déu i la seva justícia, i tot això us serà donat de més a més 36 i encara: Res no manca als qui el temen.

37 Que sàpiga que el qui accepta de governar ànimes s'ha de preparar a donar-ne compte. 38 I tal com sigui el nombre de germans que sap que té sota la seva cura, tingui per cert que de totes aquestes mateixes ànimes haurà de donar compte al Senyor el dia del judici, a més, sens dubte, del de la seva ànima. 39 I així, tement sempre el futur examen del pastor sobre les ovelles que li té encomanades, mentre es preocupa pels comptes d'altri esdevé sol·lícit dels seus, 40 i, mentre amb les seves admonicions facilita l'esmena als altres, ell mateix es va esmenant dels seus defectes.

III. Com s'ha de convocar els germans a consell

1 Sempre que hi hagi algun afer important al monestir, que l'abat convoqui tota la comunitat i exposi ell mateix de què es tracta. 2 I, escoltat el consell dels germans, que s'ho pensi i faci el que cregui més convenient.

3 Justament per això diem de cridar-los tots a consell, perquè sovint el Senyor revela al més jove allò que és millor. 4 I que els germans donin el consell amb tota humilitat i submissió, i que no gosin defensar amb arrogància el seu propi parer, 5 sinó que tot ha de quedar a la decisió de l'abat, i tots l'obeiran en allò que ell haurà judicat més profitós. 6 Però, així com correspon als deixebles d'obeir el mestre, també pertoca a ell de disposar-ho tot amb seny i amb justícia.

7 Que en tota cosa, doncs, segueixin tots la Regla com a mestra, i que ningú no gosi apartar-se'n temeràriament. 8 Que ningú al monestir no segueixi el voler del seu propi cor, 9 ni s'atreveixi a disputar amb el seu abat descaradament ni fora del monestir. 10 I si s'hi atrevia, que sigui sotmès al procediment regular. 11 Però també l'abat ho ha de fer tot amb temor de Déu i amb observança de la Regla, sabent, sense cap dubte, que haurà de retre compte a Déu, jutge rectíssim, de totes les

seves decisions.

12 Si es tracta d'afers de menys importància en els interessos del monestir, que demani el consell només dels ancians, 13 tal com està escrit: Fes-ho tot amb consell, i, un cop fet, no te'n penediràs.

IV. Quins són els instruments de les bones obres

- 1 Abans de tot, estimar el Senyor Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces.
- 2 Després, el proïsme com a si mateix.
- 3 Després no matar.
- 4 No cometre adulteri.
- 5 No furtar.
- 6 No cobejar.
- 7 No dir fals testimoni.
- 8 Honorar tothom.
- 9 Allò que un no vol que li facin a ell, que no ho faci a un altre.
- 10 Negar-se un mateix per seguir el Crist.
- 11 Mortificar el cos.
- 12 No lliurar-se als plaers.
- 13 Estimar el dejuni.
- 14 Reconfortar els pobres.
- 15 Vestir el despullat.
- 16 Visitar els malalts.
- 17 Enterrar els morts.
- 18 Socórrer el qui passa tribulació.
- 19 Consolar l'afligit.
- 20 Apartar-se de les maneres de fer del món.
- 21 No anteposar res a l'amor del Crist.
- 22 No satisfer la ira.
- 23 No guardar ressentiment.
- 24 No tenir engany al cor.
- 25 No donar una pau fingida.
- 26 No abandonar la caritat.
- 27 No jurar, no fos cas que perjurés.
- 28 Dir la veritat amb el cor i amb la boca.
- 29 No tornar mal per mal.
- 30 No fer cap ofensa, sinó més aviat sofrir amb paciència les que ens fan.
- 31 Estimar els enemics.
- 32 No tornar maledicció per maledicció, sinó més aviat beneir.
- 33 Suportar persecució per causa de la justícia.
- 34 No ser orgullós.
- 35 Ni donat al vi.
- 36 Ni golut.

- 37 Ni dormidor.
- 38 Ni peresós.
- 39 Ni murmurador.
- 40 Ni criticaire.
- 41 Posar l'esperança en Déu.
- 42 El bé que vegi, en ell, que l'atribueixi a Déu, no a si mateix; 43 el mal, en canvi, sàpiga que el fa sempre ell, i que se l'imputi.
- 44 Témer el dia del judici.
- 45 Esglaiar-se de l'infern.
- 46 Desitjar la vida eterna amb tot el deler espiritual.
- 47 Tenir cada dia la mort present davant els ulls.
- 48 Vigilar tothora els actes de la pròpia vida.
- 49 Tenir per cert que Déu el mira en tot lloc.
- 50 Esclafar de seguida contra el Crist els mals pensaments que li vénen al cor, i manifestar-los a l'ancià espiritual.
- 51 Guardar la boca de paraules dolentes i indecoroses.
- 52 No ser amic de parlar molt.
- 53 No dir paraules vanes o que facin riure.
- 54 No ser amic de riure molt o sorollosament.
- 55 Escoltar amb gust les lectures santes.
- 56 Donar-se sovint a l'oració.
- 57 Confessar cada dia a Déu en l'oració, amb llàgrimes i gemecs, les faltes passades.
- 58 i esmenar-se en endavant d'aquestes faltes.
- 59 No satisfer els desigs de la carn.
- 60 Avorrir la pròpia voluntat.
- 61 Obeir en tot els manaments de l'abat, encara que ell –Déu no ho vulgui– faci altrament, recordant aquell precepte del Senyor: Feu el que diuen, però no feu el que fan.
- 62 No voler que li diguin sant abans de ser-ho, sinó ser-ho primer perquè li ho puguin dir amb veritat.
- 63 Practicar amb fets cada dia els manaments de Déu.
- 64 Estimar la castedat.
- 65 No odiar ningú.
- 66 No tenir gelosia.
- 67 No obrar per enveja.
- 68 No ser amic de baralles.
- 69 Defugir l'altivesa.
- 70 Venerar els ancians.
- 71 Estimar els més joves.
- 72 En l'amor del Crist, pregar pels enemics.
- 73 Fer les paus abans de posta de sol amb qui s'hagi renyit.
- 74 I no desesperar mai de la misericòrdia de Déu.
- 75 Vet aquí quins són els instruments del treball espiritual: 76 si els fem servir nit i dia sense deixar-los mai i els retornem el dia del judici, el Senyor ens recompensarà amb aquell premi que Ell mateix ha promès: 77 Que cap ull no ha

vist, ni orella ha sentit, ni cor d'home ha pressentit allò que Déu té preparat per als qui l'estimen.

78 Però l'obrador on hem de practicar amb diligència totes aquestes coses, són el clos del monestir i l'estabilitat en la comunitat.

V. L'obediència

1 El primer graó d'humilitat és una obediència sense espera. 2 Aquesta obediència és pròpia d'aquells qui res no s'estimen tant com el Crist. 3 Per raó del sant servei que han professat, o per por de l'infern i per la glòria de la vida eterna, 4 així que el superior ha manat alguna cosa, com si la manés Déu, no poden sofrir cap retard a complir-la. 5 És d'aquests que diu el Senyor: Així que m'ha sentit, m'ha obeït. 6 I també diu als mestres: Qui us escolta a vosaltres, m'escolta a mi. 7 Aquests tals, doncs, abandonant a l'instant les seves coses i renunciant a la voluntat pròpia, 8 deixant tot seguit el que tenien entre mans, deixant allò que feien sense acabar, amb el peu sempre a punt d'obeir, segueixen amb els fets la veu del qui mana. 9 I així, com en un sol instant, el manament donat pel mestre i l'obra ja feta pel deixeble, totes dues coses, s'acompleixen igualment de pressa en la rapidesa del temor de Déu. 10 És que els empeny el deler de pujar a la vida eterna, 11 i per això agafen aquell camí estret del qual diu el Senyor: És estret el camí que condueix a la vida, 12 de manera que, no vivint a llur albir, ni obeint els propis gustos i desigs, sinó caminant sota el judici i el manament d'un altre, vivint en comunitat, desitgen que els regeixi un abat.

13 Sens dubte aquests posen en pràctica aquella paraula del Senyor, que diu: No he vingut a fer la meva voluntat, sinó la d'Aquell qui m'ha enviat.

14 Però aquesta mateixa obediència només serà acceptable a Déu i dolça per als homes, quan el manament sigui acomplert sense vacil·lació, ni retard, ni desgana, ni murmurant o protestant. 15 Perquè l'obediència que es presta als superiors a Déu es presta, ja que ell ha dit: Qui us escolta a vosaltres, m'escolta a mi. 16 I cal que els deixebles la prestin de bon grat, perquè Déu estima el qui dóna amb alegria. 17 Que, si el deixeble obeeix de mal grat i murmura, no ja amb la boca sinó només dins el cor, 18 encara que compleixi el manament, amb tot, ja no serà agradable a Déu, que veu el seu cor que murmura, 19 i, per una obra feta així, no aconsegueix cap recompensa, sinó que incorre en la pena dels murmuradors, si no se'n corregeix i en dóna satisfacció.

VI. La pràctica del silenci

1 Fem allò que diu el profeta: M'he dit a mi mateix: Vigilaré els meus passos per no pecar amb la meva llengua. He guardat closos els llavis. He emmudit i m'he humiliat, i he callat de coses bones. 2 Aquí el profeta ensenya que, si de vegades cal estar-se de converses bones per raó del silenci, com més no cal abstenir-se de

converses dolentes pel càstig del pecat. 3 Per tant, ni que es tracti de converses bones i santes i d'edificació, per la importància del silenci, que no es concedeixi als deixebles perfectes, sinó

rarament, el permís de parlar, 4 perquè està escrit: Si parles molt, no evitaràs el pecat; 5 i en un altre indret: Mort i vida estan en mans de la llengua. 6 Ja que parlar i ensenyar pertoca al mestre, callar i escoltar correspon al deixeble.

7 Per això, quan calgui demanar alguna cosa al superior, que es demani amb tota humilitat i submissió respectuosa. 8 Però les grolleries i les paraules ocioses i que fan riure, les condemnem en tot lloc a una eterna reclusió, i no permetem que el deixeble obri la boca per a expressions d'aquesta mena.

VII. La humilitat

1 La divina Escripura, germans, ens fa sentir aquest crit: Tot aquell qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit. 2 En dir-nos això, doncs, ens mostra que tota exaltació de si mateix és una forma d'orgull, 3 de la qual indica el profeta que es guardava, quan diu: El meu cor no és ambiciós, Senyor, ni són altius els meus ulls; visc sense pretensions de grandeses o de coses massa altes per a mi. 4 Doncs, què? Si els meus pensaments no eren humils, sinó que he exaltat la meva ànima, la tractareu com un nodrissó arrencat del pit de la mare.

5 Per tant, germans, si volem atènyer el cim de la més alta humilitat i volem arribar de pressa a aquella exaltació celestial a la qual es puja per la humilitat de la vida present, 6 cal que drecem per al moviment ascendent dels nostres actes aquella escala que aparegué en somnis a Jacob, per on veia com baixaven i pujaven els àngels. 7 Ben cert, aquest baixar i pujar no significa per a nosaltres sinó que per l'exaltació es baixa i per la humilitat es puja. 8 Aquesta escala dreçada és la nostra vida en aquest món, que el Senyor dreçarà fins al cel quan el cor sigui ben humil. 9 Els muntants de l'escala diem que són el nostre cos i la nostra ànima, uns muntants on la crida divina ha disposat, perquè els pugem, diversos graons d'humilitat i d'observança.

10 Així, doncs, el primer graó de la humilitat és que mantingui sempre davant els ulls el temor de Déu i eviti completament d'oblidar-lo; 11 que recordi sempre tot el que Déu té manat, i consideri sempre en el seu esperit com l'infern abrusa pels seus pecats els qui menyspreen Déu, i la vida eterna que hi ha preparada per als qui el temen. 12 I, guardant-se tothora de pecats i de vicis, això és, dels pensaments, de la llengua, de les mans, dels peus, i de la voluntat pròpia, com també els desigs de la carn, 13 l'home ha de comptar que Déu l'observa tothora des del cel i que en tot lloc les seves accions són presents a la mirada de la divinitat i reportades en tot moment pels àngels.

14 Això és el que el profeta ens ensenya quan mostra que Déu sempre és present

als nostres pensaments, en dir: Déu escruta els cors i els ronyons. 15 I encara: El Senyor coneix els pensaments dels homes. 16 I també diu: Descobriu de lluny estant els meus pensaments, i: 17 el pensament de l'home us serà manifest. 18 I per vigilar els seus pensaments perversos, que el germà fidel es digui sempre en el seu cor: Llavors seré pur a la seva presència, si em guardo de la meva iniquitat.

19 Quant a la voluntat pròpia, també se'ns prohibeix de fer-la, en dir-nos l'Escriptura: No et deixis dominar pels teus desigs. 20 I també demanem a Déu en l'Oració que es faci en nosaltres la seva voluntat. 21 Amb raó, doncs, se'ns ensenya de

no fer la nostra voluntat, perquè evitem allò que diu la santa Escriptura: Hi ha camins que semblen rectes als homes, el terme dels quals s'enfonsa fins al pregon de l'infern, 22 i també quan tenim por d'allò que s'ha dit dels negligents: Són corromputs, és detestable el seu obrar.

23 Pel que fa als desigs de la carn, creguem que Déu ens és sempre present, ja que el profeta diu al Senyor: Tots els meus anhels són davant vostre. 24 Cal, doncs, guardar-se del mal desig, perquè la mort està apostada al llindar de la delectació. 25 Per això ordena l'Escriptura: No vagis darrere les teves cobejances.

26 Per tant, si els ulls del Senyor observen els bons i els dolents 27 i el Senyor guaita des del cel i observa els homes, per veure si n'hi ha cap d'assenyat que cerqui Déu, 28 i si els àngels que ens són assignats anuncien al Senyor sempre, nit i dia, les obres que fem, 29 cal, doncs, vigilar tothora, germans, com diu el profeta en el salm, no fos cas que Déu ens sorprengués algun moment decantant-nos cap al mal i esdevinguts inútils, 30 i, perdonant-nos en aquesta vida, perquè és bo i espera que ens convertim en millor, ens digui un dia: Vas fer això, i jo vaig callar.

31 El segon graó de la humilitat és quan, no estimant la pròpia voluntat, l'home no es complau a satisfer els seus desigs, 32 sinó que respon amb els fets a aquella paraula del Senyor que diu: No he vingut a fer la meva voluntat, sinó la d'Aquell qui m'ha enviat. 33 També diu l'Escriptura: La voluntat porta a la pena, mentre que l'obligació engendra la corona.

34 El tercer graó de la humilitat és que el monjo, per amor de Déu, se sotmeti al superior amb tota obediència, imitant el Senyor, de qui diu l'Apòstol: Es féu obedient fins a la mort.

35 El quart graó de la humilitat és quan en la pràctica de l'obediència, en dificultats i en contradiccions, o fins en qualsevol mena d'injustícia que li facin, sense dir res, amb convicció, s'abraça a la paciència 36 i, aguantant ferm, no defalleix ni es fa enrere, ja que diu l'Escriptura: El qui es mantindrà ferm fins a la fi, se salvarà. 37 I també : Que el teu cor no defalleixi, i aguanta el Senyor. 38 I, mostrant que el qui vol ser fidel ho ha d'aguantar tot pel Senyor, fins les contradiccions, diu en la persona d'aquells qui sofreixen: Per vós morim cada dia, ens tenen com ovelles per

matar. 39 I, segurs amb l'esperança de la recompensa divina, continuen jiosos, tot dient: Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a Aquell qui ens estima. 40 I també l'Escriptura diu en un altre lloc: Ens heu provat, Déu nostre, com la plata, ens depuràveu al foc; heu fet que caiguéssim al parany, el feix que ens vau carregar era insuportable. 41 I, per indicar que ens cal estar sota un superior, afegeix tot seguit: Heu imposat homes damunt els nostres caps. 42 I complint també el precepte del Senyor amb la paciència en les adversitats i en les injustícies, si els peguen en una galta, presenten també l'altra; al qui els pren la túnica, li cedeixen el mantell i tot; requerits per a una milla, en fan dues; 43 amb l'apòstol Pau aguanten els falsos germans i la persecució, i beneeixen els qui els maleeixen.

44 El cinquè graó de la humilitat és quan no amaga, sinó que manifesta humilment al seu abat tots els pensaments dolents que li vénen al cor i les faltes comeses secretament. 45 L'Escriptura ens hi exhorta quan diu: Encomana al Senyor el teu camí i confia en ell. 46 I també diu: Manifesteu-vos al Senyor, perquè és bo, perquè és eterna

la seva misericòrdia. 47 I encara el profeta: Reconec el meu pecat, no us he amagat més les meves injustícies. 48 He dit: Declararé al Senyor contra meu la meva iniquitat, i vós heu perdonat la malícia del meu cor.

49 El sisè graó de la humilitat és quan el monjo s'acontenta amb la cosa més baixa i més abjecta, i, per a tot allò que li encomanen, es té per un operari inhàbil i indigne, 50 dient-se a si mateix amb el profeta: He quedat anorreat i no sé res; era estúpid com les bèsties, davant vostre, però jo mai no em separo de vós.

51 El setè graó de la humilitat és quan no sols amb la llengua diu que és l'últim i el més vil de tots, sinó que ho sent també així al fons del seu cor, 52 humiliant-se i dient amb el profeta: Jo sóc un cuc i no pas un home, l'oprobri dels homes i el rebuig del poble; 53 m'he exaltat a mi mateix i he estat humiliat i confós. 54 I també: M'ha fet bé que m'hagi humiliat: així he après els vostres manaments.

55 El vuitè graó de la humilitat és quan el monjo no fa altra cosa que allò a què l'animen la regla comuna del monestir i l'exemple dels majors.

56 El novè graó de la humilitat és quan el monjo reprimeix la llengua de parlar i, guardant silenci, no parla fins que és preguntat, 57 ja que l'Escriptura ensenya que qui parla molt no evita el pecat, 58 i que l'home enraonador no encertarà el camí sobre la terra.

59 El desè graó de la humilitat és quan no riu fàcilment o de seguida, perquè està escrit: El neci, quan riu, aixeca la veu.

60 L'onzè graó de la humilitat és quan el monjo, en parlar, ho fa suaument i sense riure, humilment i amb gravetat, i diu poques paraules i assenyades, i sense esclats

de veu, 61 tal com està escrit: El savi es fa conèixer per les poques paraules.

62 El dotzè graó de la humilitat és quan el monjo no té la humilitat només al cor, sinó que fins en el cos la manifesta sempre als qui el veuen; 63 això és, que a l'ofici diví, a l'oratori, al monestir, a l'hort, de viatge, al camp i a tot arreu, seient, caminant o dret, està sempre amb el cap cot, fets els ulls en terra. 64 Creient-se en tot moment reu dels seus pecats, es creu comparèixer ja davant el judici terrible, 65 dient-se sempre al fons del cor allò que, fets els ulls en terra, digué aquell publicà de l'evangeli: Senyor, no sóc digne, jo pecador, d'aixecar els ulls al cel; 66 i també, amb el profeta: Estic totalment abatut i humiliat.

67 Un cop pujats, doncs, tots aquests graons de la humilitat, el monjo arribarà tot seguit en aquella caritat de Déu que, en ser perfecta, foragita el temor, 68 i, gràcies a la qual, tot allò que abans observava no sense a, ho començarà de complir sense cap esforç, com naturalment, pel costum, 69 ja no per por de l'infern, sinó per amor del Crist, pel costum del bé i pel gust de les virtuts. 70 El Senyor es dignarà a manifestar-ho per l'Esperit Sant en el seu operari, net de vicis i de pecats.

VIII. Els oficis divins a la nit

1 A l'hivern, això és, del primer de novembre fins a Pasqua, es llevaran a l'hora vuitena de la nit, calculada raonablement, 2 de manera que dormin una mica més de la meitat de la nit, i s'aixequin ben disposats. 3 L'estona que queda després de les vigílies, els germans que ho necessitin l'esmerçaran en l'estudi del salteri i de les lliçons.

4 Però des de Pasqua fins al susdit primer de novembre, que es reguli l'horari de tal manera que a la celebració de les vigílies, després d'un brevíssim interval perquè els germans puguin sortir per les necessitats naturals, segueixin immediatament les laudes que s'han de celebrar a trenc d'alba.

IX. Quants salms s'han de dir a la nit

1 A l'esmentat temps d'hivern diran en primer lloc tres vegades el verset: Obriu-me els llavis, Senyor, i la meua boca proclamarà la vostra lloança, 2 al qual afegiran el salm tercer amb el glòria. 3 Després d'aquest, el salm noranta-quatre amb antífona o almenys cantat directament. 4 Seguirà després l'himne ambrosià i, tot seguit, sis salms amb antífones. 5 Acabats els salms i un cop dit el verset, que l'abat doni la benedicció, i, asseient-se tots als escons, els germans llegiran per torn tres lliçons al volum de damunt el faristol, entre les quals es cantaran tres responsoris. 6 Dos responsoris es diran sense el glòria, i després del de la tercera lliçó el qui canta dirà el glòria, 7 i, així que el cantor comenci a dir-lo, que a l'instant tots s'aixequin dels seus seients en honor i reverència de la santa Trinitat. 8 A les vigílies es llegiran els volums d'inspiració divina, tant de l'Antic Testament com del Nou, i també els

comentaris que n'han fet els Pares catòlics reconeguts i de doctrina segura.

9 Després d'aquestes tres lliçons amb els seus responsoris, seguiran els altres sis salms, que s'han de cantar amb al·leluia. 10 Després d'aquests, una lliçó de l'Apòstol, que s'ha de dir de memòria, el verset, la pregària de la lletania, o sigui, el Kyrie eleison, 11 i que així s'acabin les vigílies de la nit.

X. Com s'ha de celebrar la lloança nocturna a l'estiu

1 De Pasqua fins al primer de novembre, que es mantingui el nombre de salms més amunt esmentat, 2 llevat que no s'han de llegir les lliçons al volum, perquè les nits són curtes, sinó que en lloc d'aquestes tres lliçons nom és se n'ha de dir una, de memòria, de l'Antic Testament, seguida d'un responsori breu. 3 Tota la resta, que es faci tal com hem dit; això és, que mai no es diguin menys de dotze salms a les vigílies nocturnes, sense comptar-hi el tercer i el noranta-quatre.

XI. Com s'han de celebrar les vigílies els diumenges

1 El diumenge, que es llevin més d'hora per a les vigílies. 2 En aquestes vigílies s'ha d'observar la mateixa norma, o sigui que, cantats com més amunt hem disposat sis salms i el verset, i estant tots asseguts convenientment i per ordre als seients, que es llegeixin al volum, com hem dit més amunt, quatre lliçons amb els seus responsoris, 3 però que només al quart el cantor digui el glòria; i, quan el comença, que a l'instant s'aixequin tots amb reverència.

4 Després d'aquestes lliçons, seguiran per ordre sis salms més amb antífoes, com els anteriors, i el verset. 5 Després, es tornaran a llegir quatre lliçons més amb els seus responsoris, de la manera que hem dit.

6 Després d'això, es diran tres càntics del volum dels Profetes, els que estableixi l'abat, que s'han de salmejar amb al·leluia. 7 Un cop dit el verset i donada la benedicció per l'abat, es llegiran quatre lliçons més, del Nou Testament, de la manera que hem dit. 8 I després del quart responsori que l'abat comenci l'himne Te Deum laudamus. 9 Acabat l'himne, que l'abat llegeixi una lliçó del volum dels Evangelis, mentre tots estan a peu dret amb respecte i temor. 10 Un cop llegida, que tots responguin «Amén», i que tot seguit l'abat entoni l'himne Te decet laus, i, després de donar la benedicció, començaran les laudes.

11 Aquest ordenament de les vigílies del diumenge, s'ha de mantenir en tot temps, tant a l'estiu com a l'hivern; 12 fora del cas –Déu no ho vulgui– que es llevessin més tard i s'hagués d'escurçar quelcom de les lliçons o dels responsoris. 13 Però vigilin molt que això no passi; i, si mai succeïa, que el causant de la negligència doni una digna satisfacció a Déu a l'oratori.

XII. Com s'ha de celebrar l'ofici de laudes

1 A les laudes del diumenge, que es digui en primer lloc el salm seixanta-sis sense antífona, tot seguit; 2 després es dirà el cinquanta, amb al·leluia; 3 després, el cent disset i el seixanta-dos. 4 Acabat, el Benedicite i els Laudate, una lliçó de l'Apocalipsi, de memòria, i el responsori, l'himne ambrosià, el verset, el càntic dels Evangelis, la lletania, i així s'acaba.

XIII. Com s'han de celebrar les laudes els dies d'entre setmana

1 Els dies d'entre setmana, en canvi, l'ofici de laudes se celebrarà així: 2 Que es digui el salm seixanta-sis, sense antífona, una mica lent com el diumenge, a fi que tots hi siguin per al cinquanta, que s'ha de dir amb antífona. 3 Després d'aquest, es diran dos altres salms segons costum, això és: 4 el dilluns, el cinquè i el trenta-cinc; 5 el dimarts, el quaranta-dos i el cinquanta-sis; 6 el dimecres, el seixanta-tres i el seixanta-quatre; 7 el

dijous, el vuitanta-set i el vuitanta-nou; 8 el divendres, el setanta-cinc i el noranta-u; 9 i el dissabte, el cent quaranta-dos i el càntic del Deuteronomi, dividit en dos glòries. 10 Els altres dies s'ha de dir un càntic tret dels Profetes, cada dia el seu, segons l'ús de l'Església romana. 11 Després d'això, seguiran els Laudate; en acabat, una lliçó de l'Apòstol, que s'ha de recitar de memòria, el responsori, l'himne, el verset, el càntic dels Evangelis, la lletania, i així s'acaba.

12 Que la celebració de les laudes i de les vespres mai no s'acabi sense que al final el superior digui segons costum l'oració del Senyor, escoltant-la tots, a causa de les espines de les desavinences que solen néixer, 13 a fi que, invitats pel compromís de la mateixa Oració, per la qual diuen: perdoneu-nos així com nosaltres perdonem, es purifiquin de semblant defecte. 14 A les altres celebracions, en canvi, que es digui només l'última part de l'Oració de manera que tots responguin: Ans deslliureu-nos del mal.

XIV. Com s'han de celebrar les vigílies en les festes dels sants

1 Les festes dels sants i totes les solemnitats, que se celebrin tal com hem dit que se celebrés el diumenge, 2 llevat que es diran els salms, antífones i lliçons propis del dia. Que es mantingui, però, la distribució prescrita més amunt.

XV. En quin temps s'ha de dir l'Al·leluia

1 De la santa Pasqua fins a la Pentecosta, sense interrupció, s'ha de dir l'al·leluia, tant als salms com als responsoris; 2 però des de la Pentecosta fins al

començament de la quaresma, es dirà cada nit només amb els sis darrers salms de l'ofici nocturn. 3 I, cada diumenge, fora de la quaresma, s'han de dir amb al·leluia els càntics, les laudes, prima, tèrcia, sexta i nona; les vespres, en canvi, reprenen l'antífona. 4 Els responsoris, que no es diguin mai amb l'al·leluia, sinó des de Pasqua fins a la Pentecosta.

XVI. Com s'han de celebrar els oficis divins durant el dia

1 Com diu el profeta: Set vegades al dia us dono lloança.

2 Acomplirem aquest sagrat nombre de set, si complim les obligacions de la nostra servitud a hora de laudes, prima, tèrcia, sexta, nona, vespres i completes, 3 ja que és d'aquestes hores diürnes que digué: Set vegades al dia us dono lloança. 4 Perquè, de les vigílies nocturnes el mateix profeta diu: A mitjanit em llevava a lloarvos. 5 Tributem, doncs, lloances al nostre Creador en aquestes hores perquè són justos els seus judicis,

això és, a laudes, prima, tèrcia, sexta, nona, vespres i completes, i llevem-nos de nit a lloar-lo.

XVII. Quants salms s'han de cantar a les hores esmentades

1 Ja hem determinat l'ordenament de la salmòdia per als nocturns i per a les laudes; ocupem-nos ara de les altres hores.

2 A prima s'han de dir tres salms, separats i no amb un sol glòria;

3 l'himne d'aquesta hora després del verset Déu meu, veniu a ajudar-me, abans de començar els salms. 4 Acabats els tres salms, s'ha de recitar una lliçó, el verset, el Kyrie eleison i les pregàries finals.

5 A tèrcia, sexta i nona se celebrarà la pregària amb el mateix ordre, o sigui, el verset, l'himne de cada hora, tres salms, lliçó i verset, el Kyrie eleison, i les pregàries finals. 6 Si la comunitat és nombrosa, els salms es diran amb antífones; si és reduïda, seguits.

7 Les vespres comprendran quatre salms amb antífones. 8 Després d'aquests salms s'ha de recitar una lliçó; seguidament, el responsori, l'himne, el verset, el càntic dels Evangelis, la lletania, i amb l'oració dominical es fa el comiat.

9 Les completes comprendran la recitació de tres salms, que s'han de dir seguits, sense antífona; 10 després, l'himne d'aquesta hora, una lliçó, el verset, el Kyrie eleison, i es fa el comiat amb la benedicció.

XVIII. Amb quin ordre s'han de dir els salms

1 En primer lloc es dirà el verset Déu meu, veniu a ajudar-me; Senyor cuiteu a defensar-me, el glòria i l'himne de cada hora.

2 Després, a prima del diumenge, s'han de dir quatre divisions del salm cent divuit,

3 però a les altres hores, o sigui, a tèrcia, sexta i nona, es diran tres divisions de l'esmentat salm cent divuit. 4 El dilluns, a prima, s'han de dir tres salms: el primer, el segon i el sisè; 5 i així cada dia, fins al diumenge, es diran a prima tres salms, per ordre, fins al salm dinou, de manera, però, que el salm nou i el disset es parteixin en dos. 6 I així resulta que a les vigílies del diumenge es pot començar sempre pel vintè.

7 A tèrcia, sexta i nona del dilluns es diran les nou divisions restants del salm cent divuit, tres a cada hora. 8 Acabat així el salm cent divuit en dos dies, és a dir, entre el diumenge i el dilluns, 9 que a partir del dimarts, a tèrcia, sexta i nona es recitin tres salms, del cent dinou fins al cent vint-i-set, o sigui nou salms. 10 Aquests salms s'han de

repetir sempre igualment a les mateixes hores fins al diumenge —conservant tanmateix cada dia una disposició uniforme d'himnes, lliçons i versets—, 11 de manera que el diumenge començaran sempre amb el cent divuit.

12 Les vespres es faran cada dia amb el cant de quatre salms. 13 Que aquests salms comencin pel cent nou fins al cent quaranta-set, 14 fora d'aquells que han estat presos per a d'altres hores, és a dir del cent disset fins al cent vint-i-set, el cent trenta-tres i el cent quaranta dos. 15 Tots els que queden s'han de dir a vespres. 16 I com que així manquen tres salms, caldrà dividir els qui són més llargs d'entre els indicats, o sigui, el cent trenta-vuit, el cent quaranta-tres i el cent quaranta-quatre. 17 En canvi, el cent setze, com que és curt, s'ajuntarà amb el cent quinze. 18 Establert, doncs, l'ordenament dels salms de vespres, la resta, això és, la lliçó, el responsori, l'himne, el verset i el càntic, que es faci tal com més amunt hem determinat.

19 A completes es repetiran cada dia els mateixos salms, o sigui, el quart, el noranta i el cent trenta-tres.

20 Disposat l'ordenament de la salmòdia diürna, que tots els salms que queden siguin repartits proporcionalment entre les set vigílies nocturnes, 21 dividint els salms més llargs d'entre ells i assignant-ne dotze a cada nit.

22 Sobretot advertim que, si per ventura a algú no li agradava aquesta distribució dels salms, ho ordeni, si creia que és millor, d'una altra manera, 23 mentre en tot cas observi això, que cada setmana es reciti el salteri amb tots els cent cinquanta

salms, i que a les vigílies del diumenge es repregui sempre per on s'ha començat. 24 Perquè els monjos que en el curs d'una setmana reciten menys d'un salteri, amb els càntics de costum, mostren una gran deixadesa en el servei a què estan dedicats, 25 quan podem llegir que els nostres sants Pares feien coratjosament en un sol dia el que tant de bo nosaltres, tebis, acomplim en tota una setmana.

XIX. L'actitud en la salmòdia

1 Creiem que Déu és present a tot arreu i que els ulls del Senyor en tot lloc esguarden el bons i els dolents; 2 però això, creguem-ho sobretot sense cap mena de dubte, quan som a l'ofici diví.

3 Per tant, recordem-nos sempre d'allò que diu el profeta: Serviu el Senyor amb temor; 4 i encara: Salmegeu amb gust; 5 i: Us vull cantar a la presència dels àngels. 6 Així, doncs, considerem com cal estar a la presència de la divinitat i dels seus àngels, 7 i mantinguem-nos de tal manera a la salmòdia, que el nostre pensament estigui d'acord amb la nostra veu.

XX. La reverència en la pregària

1 Si quan volem sol·licitar alguna cosa als poderosos, no ens hi atrevim sinó amb humilitat i amb reverència, 2 com més no caldrà pregar el Senyor, Déu de totes les coses, amb tota humilitat i amb una donació ben pura. 3 I sapiguem que serem escoltats, no pas perquè parlem molt, sinó per la puresa de cor i per les llàgrimes de compunció. 4 Per això la pregària ha de ser breu i pura, fora del cas que s'allargués per una efusió inspirada per la gràcia divina. 5 Però, que la pregària feta en comú sigui ben curta, i, quan el superior faci el senyal, que s'alcin tots alhora.

XXI. Els degans del monestir

1 Si la comunitat és nombrosa, que se n'escullin germans de bona reputació i de vida santa, i siguin constituïts degans, 2 que tinguin cura de les seves deganies en totes les coses, segons els manaments de Déu i les ordres del seu abat. 3 Aquests degans han de ser escollits tals, que l'abat pugui compartir amb ells, refiat, les seves càrregues; 4 i no siguin escollits per antiguitat, sinó segons el mèrit de la seva vida i la saviesa de doctrina.

5 Aquests degans, si mai n'hi havia cap que, inflat d'orgull, fos trobat reprehensible, i, després de la primera, segona i tercera correcció, no volia esmenar-se, que el treguin 6 i que es posi al seu lloc un altre que en sigui digne. 7 El mateix establím pel que fa al prior.

XXII. Com han de dormir els monjos

1 Que per dormir tingui cadascú el seu llit. 2 Rebin el parament dels llits d'acord amb l'estil de vida, segons la disposició del seu abat.

3 Si és possible, que dormin tots en un mateix local; però, si el nombre no ho permetia, que reposin de deu en deu o de vint en vint, amb ancians que estiguin per ells.

4 Que al dormitori cremi contínuament un llum fins a la matinada.

5 Han de dormir vestits i cenyits amb cinyells o cordes, de manera que mentre dormen no duguin els coltells a la cintura, per no fer-se mal durant el son, ó i a fi que els monjos estiguin sempre a punt i, un cop fet el senyal, es llevin sense trigar i s'afanyin a anticipar-se els uns als altres per a l'ofici diví, bé que amb tota gravetat i modèstia. 7 Els germans més joves, que no tinguin els llits de costat, sinó entremig dels ancians. 8 I en llevar-se per a l'ofici diví, que s'avisin discretament els uns als altres per evitar les excuses dels dormidors.

XXIII. L'excomunió per les faltes

1 Si algun germà es demostra contumaç, o desobedient, o orgullós, o murmurador, o contrari en alguna cosa a la santa Regla i menyspreador dels manaments dels seus ancians, 2 aquest, segons el precepte de Nostre Senyor, ha de ser amonestat secretament pels seus ancians per primera i segona vegada. 3 Si no s'esmena, que el renyin públicament, davant de tothom. 4 I si ni així no es corregia, incorri en excomunió, si comprèn la gravetat de la pena. 5 Però, si és un obstinat, que el sotmetin al càstig corporal.

XXIV. Quina ha de ser la mesura de l'excomunió

1 Segons la mena de falta s'ha de mesurar l'abast de l'excomunió i del càstig.

2 L'apreciació de les faltes dependrà del judici de l'abat.

3 Si un germà ha caigut en faltes lleus, se'l privarà de participar a la taula. 4 El qui així hagi estat privat de la taula comuna seguirà aquesta norma: a l'oratori no entonarà salm ni antífona, ni recitarà cap lliçó, fins que hagi satisfet. 5 Menjarà tot sol després que hagin menjat els germans; 6 de manera que si, per exemple, els germans mengen a l'hora sisena, aquell germà a la novena; si els germans a la novena, ell al vespre, 7 fins que obtingui el perdó amb una satisfacció adequada.

XXV. Les faltes greus

1 El germà culpable d'una falta greu serà exclòs a la vegada de la taula i de l'oratori.

2 Cap germà no se li ajuntarà per cap mena de tracte ni conversa. 3 Que faci tot sol el treball que li hagin manat, perseverant en plor de penitència, i que pensi en aquella terrible sentència de l'Apòstol que diu: 4 Que el cos d'aquest home sigui castigat; així se salvarà el seu esperit el dia del Senyor. 5 Menjarà tot sol la quantitat i a l'hora que l'abat calculi que li correspon. 6 Ningú que el trobi no el beneeixi, ni beneixin tampoc el menjar que li donen.

XXVI. Els qui sense permís s'ajunten als excomunicats

1 Si algun germà, sense ordre de l'abat, s'atreveix a ajuntar-se, de la manera que sigui, a un germà excomunicat, o a parlar amb ell, o a passar-li algun encàrrec, 2 que el castiguin amb una excomunió semblant.

XXVII. La sol·licitud que ha de tenir l'abat envers els excomunicats

1 Que s'ocupi l'abat amb tota sol·licitud dels germans culpables, perquè el metge, no el necessiten els qui estan bons sinó els qui estan malalts. 2 I per això s'ha de portar en tot com un bon metge: com qui aplica lenitius, envii germans ancians i de seny, 3 que com d'amagat ajudin el germà vacil·lant i el moguin a satisfer amb humilitat, i que l'ajudin no fos que una tristesa excessiva el consumís, 4 sinó que, com diu també l'Apòstol, li demostrin el seu amor i preguin tots per ell.

5 En efecte, l'abat ha de tenir una sol·licitud extrema i ha de vetllar amb tot l'enginy i amb tota la traça per no perdre cap de les ovelles que té encomanades. 6 Sàpiga que ha acceptat la cura d'ànimes malaltisses, no pas una tirania sobre ànimes sanes; 7 i temi el retret del profeta, pel qual diu Déu: El que vèieu gras ho prenieu, i el que era flac ho rebutjàveu. 8 Que imiti també l'exemple de tendresa del bon pastor, el qual, deixant les noranta-nou ovelles a la muntanya, se n'anà a cercar-ne una de sola que s'havia esgarriat; 9 i es compadí tant de la seva feblesa, que es dignà a posar-se-la damunt les seves espatlles sagrades i així retornar-la al ramat.

XXVIII. Els qui, després de corregits sovint, no volen esmenar-se

1 Si un germà corregit sovint per qualsevol falta, fins i tot excomunicat, no s'esmenava, se li aplicarà una correcció més aspra, això és, el sotmetran al càstig dels assots. 2 I si ni així es corregia, o si tal vegada –Déu no ho permeti–, endut per l'orgull, fins volia defensar la seva conducta, que l'abat faci aleshores com un bon metge: 3 si ha aplicat els lenitius, els unguents de les exhortacions, els medicaments de les Escriptures divines i, a la fi, el cauteri de l'excomunió o dels

cops dels assots, 4 si veia que ja no hi pot res la seva traça, que recorri també al millor remei: la seva pregària i la de tots els germans per ell 5 a fi que el Senyor, que tot ho pot, doni la salut al germà malalt. 6 I si ni d'aquesta manera no es guaria, aleshores que l'abat faci ús ja del ferro de l'amputació, tal com diu l'Apòstol: Extirpeu el malvat d'enmig vostre; 7 i encara: Si l'infidel es vol separar que se separi; 8 no fos cas que una ovella malalta contagiés tot el ramat.

XXIX. Si s'ha de tornar a admetre els germans que se'n van del monestir

1 Si un germà que per culpa pròpia surt del monestir volia tornar, ha de prometre primerament la total esmena d'allò per què va sortir, 2 i aleshores que l'admetin al darrer lloc, per comprovar amb això la seva humilitat. 3 I, si se'n tornava a anar, que l'admetin semblantment fins a tres vegades; però sàpiga que en endavant li serà negada tota possibilitat de retorn.

XXX. Com s'ha de corregir els infants de menor edat

1 Cada edat i cada enteniment demana un tractament apropiat. 2 I doncs, sempre que els infants i els més joves, o aquells qui no arriben a comprendre com és de greu el càstig de l'excomunió, cometin algun mancamment, 3 tots aquests han de ser mortificats amb dejunis rigorosos, o castigats amb aspres assots, per tal de guarir-los.

XXXI. Com ha de ser el majordom del monestir

1 Per majordom del monestir, que s'esculli d'entre la comunitat un home assenyat, madur, sobri, ni golut, ni vanitós, ni violent, ni injust, ni cançoner, ni pròdig, 2 sinó temorós de Déu, que sigui com un pare per a tota la comunitat. 3 Que s'ocupi de tot. 4 No faci res sense encàrrec de l'abat; 5 compleixi el que li encomanen. 6 No contristi els germans; 7 si per ventura un germà li demana alguna cosa poc raonable, no el contristi menyspreant-lo, sinó que, donant-ne raó amb humilitat, la negui a qui la demana indegudament.

8 Que vetlli per la seva ànima, recordant-se sempre d'aquella dita de l'Apòstol: Qui administra bé, es guanya un bon lloc. 9 Que es preocupi amb tota sol·licitud dels malalts, dels infants, dels hostes i dels pobres, sabent de cert que haurà de donar compte de tots ells el dia del judici. 10 Que es miri tots els objectes i tots els béns del monestir com si fossin vasos sagrats de l'altar; 11 res no tingui per negligible. 12 Que no es deixi portar per l'avarícia, ni sigui pròdig o dissipador del patrimoni del monestir, ans faci-ho tot amb discreció i segons les ordres de l'abat.

13 Que sobretot sigui ben humil, i, quan no té allò que li demanen, que doni una bona paraula per resposta, 14 tal com està escrit: Una bona paraula val més que el millor present. 15 De totes les coses que li encomana l'abat, que en tingui cura; en

allò que li hagi prohibit, que no s'hi posi. 16 Ha de procurar als germans la ració establerta, sense altivesa ni retard, perquè no s'escandalitzin, recordant la paraula divina sobre allò que es mereix el qui haurà escandalitzat un dels petits.

17 Si la comunitat és nombrosa, que li donin auxiliars amb l'ajut dels quals pugui ell mateix acomplir amb tranquil·litat d'esperit l'ofici que té encomanat. 18 Que a les hores corresponents es donin les coses que s'han de donar, i s'hi demanin les que calgui demanar, 19 perquè ningú no es contorbi ni es contristi a la casa de Déu.

XXXII. Les eines i els objectes del monestir

1 Les eines i els vestits i qualsevol mena d'objectes que posseeix el monestir, els encomanarà l'abat a germans de la vida i dels costums dels quals pugui refiar-se, 2 i els assignarà cada cosa com li sembli convenient, perquè ho guardin i ho recullin. 3 De tot

això, en tindrà l'abat un inventari, a fi que, quan els germans, en succeir-se els uns als altres, es passen les coses encomanades, sàpiga què dóna i què rep.

4 Si algú, tanmateix, tracta les coses del monestir malament o amb deixadesa, que el renyin. 5 Si no s'esmena, que el sotmetin a la disciplina regular.

XXXIII. Si els monjos han de tenir res de propi

1 Sobretot cal que aquest vici sigui extirpat de soca-rel del monestir: 2 que ningú no gosi donar o rebre res sense permís de l'abat, 3 ni tenir cap cosa com a pròpia, absolutament res, ni un còdex, ni taulettes, ni estil, res absolutament, 4 com uns homes a qui no és lícit de fer el que volen, ni del seu propi cos ni de la seva voluntat, 5 sinó que, totes les coses necessàries, les han d'esperar del pare del monestir; i que no els sigui lícit de tenir res que l'abat no els ho hagi donat o permès. 6 Que tot sigui comú a tots, tal com està escrit, i que ningú no digui ni tingui res com a seu.

7 I si era sorprès algú que es complau en aquest vici tan detestable 8 i, amonestat per primera i segona vegada, no s'esmenava, que se'l sotmeti a correcció.

XXXIV. Si han de rebre tots igual les coses necessàries

1 Tal com està escrit: Es distribuïa tot segons les necessitats de cadascú. 2 No volem pas dir amb això que es faci accepció de persones –Déu no ho vulgui–, sinó que es tingui consideració de les febleses. 3 Llavors, que el qui no necessita tant en doni gràcies a Déu i no es posi trist, 4 i, en canvi, el qui necessita més, que senti la humiliació de la seva feblesa i no s'enorgulleixi per la comprensió que li tenen; 5 i

així tots els membres viuran en pau.

6 Sobretot, que no es manifesti el mal de la murmuració, per cap motiu, sigui el que sigui, ni amb la més petita paraula o senyal. 7 Si algú hi és sorprès, que el sotmetin a un càstig ben rigorós.

XXXV. Els setmaners de la cuina

1 Els germans s'han de servir els uns als altres, i ningú no serà dispensat del servei de la cuina, si no és per malaltia o bé perquè està ocupat en alguna cosa molt important, 2 perquè així s'adquireix una més gran recompensa i una més gran caritat. 3 Als febles, però, que hom els procuri ajudants, perquè no ho facin amb tristesa. 4 I fins tothom ha de tenir ajudants, segons les condicions de la comunitat i la situació del lloc. 5 Si la comunitat és nombrosa, que el majordom sigui dispensat de la cuina, com també aquells

qui, com ja hem dit, estiguin ocupats en serveis més importants. 6 Els altres s'han de servir mútuament amb caritat.

7 El qui ha de sortir de setmana, que faci neteja el dissabte. 8 Han de rentar els draps amb què els germans s'eixuguen les mans i els peus; 9 i, tant el qui surt com el qui ha d'entrar, que rentin els peus de tots. 10 Retorni al majordom, nets i en bon estat, els atuells del seu ofici, 11 i el majordom, al seu torn, els consignarà al qui entra, per tal que sàpiga què dóna i què rep.

12 Els setmaners, abans de l'únic àpat, prendran un vas de vi amb pa, a més de la ració establerta, 13 perquè a l'hora de menjar serveixin els seus germans sense murmuració ni massa fatiga; 14 els dies de solemnitat, però, que aguantin fins al final de l'àpat.

15 Els setmaners que entren i els que surten, el diumenge, a l'oratori, un cop acabades les laudes, es prostraran davant de tots, demanant-los que preguin per ells. 16 El qui surt de setmana dirà aquest verset: Sou beneït, Senyor Déu, que m'heu ajudat i m'heu consolat. 17 Dit tres vegades, i quan el qui surt ha rebut la benedicció, que segueixi el qui entra, dient: Déu meu, veniu a ajudar-me, no tardeu a defensar-me, Senyor. 18 I, repetit també això tres vegades per tots, i un cop ha rebut la benedicció, que entri a servir.

XXXVI. Els germans malalts

1 Abans de tot i per damunt de tot cal tenir cura dels malalts, de tal manera que siguin servits com si fossin realment el Crist, 2 perquè ell mateix digué: Estava malalt i em vau visitar, 3 i: Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu. 4 Però els malalts, per la seva banda, que pensin que és per

l'honor de Déu que són servits, i no contristin amb les seves exigències els germans que els serveixen. 5 Amb tot, s'han de suportar amb paciència, perquè per ells es guanya una recompensa més gran. 6 Per tant, que l'abat posi la màxima cura perquè no sofreixin cap negligència.

7 Els germans malalts tindran destinada una habitació a part i un servidor temorós de Déu, diligent i sol·lícit. 8 Que es faciliti als malalts l'ús dels banys sempre que convingui; en canvi, als qui estan bons i sobretot als joves, se'ls concedirà de tard en tard. 9 Que es concedeixi també de menjar carn als malalts molt dèbils, perquè es refacin; però quan estiguin millor, tots s'abstindran de menjar carn, com és costum.

10 Tingui l'abat la màxima cura que els majordoms i els servidors no negligixin els malalts, perquè sobre ell recau tot manquement que cometen els deixebles.

XXXVII. Els vells i els infants

1 Tot i que que la natura humana se senti portada d'ella mateixa a la compassió envers aquestes edats, és a dir, dels vells i dels infants, això no obstant, que vetlli també

per ells l'autoritat de la Regla. 2 S'ha de tenir sempre en compte la seva feblesa i de cap manera no s'ha de mantenir per a ells el rigor de la Regla en qüestió de menjar, 3 sinó que tindran envers ells una bondadosa condescendència, i que s'anticipin a les hores regulars.

XXXVIII. El lector setmaner

1 A taula no ha de faltar mai als germans la lectura; però que no hi llegeixi el qui per atzar agafi el volum, sinó que el qui ha de llegir tota la setmana entrarà a l'ofici el diumenge. 2 En entrar-hi, després de la missa i la comunió, que demani a tots que preguin per ell, perquè Déu li allunyi l'esperit de vanitat. 3 Tots plegats diran tres vegades a l'oratori aquest verset, que ell, però, ha de començar: Obriu-me els llavis, Senyor, i la meua boca proclamarà la vostra lloança. 4 I així, un cop hagi rebut la benedicció, que entri de lector.

5 Que es faci un silenci absolut, de manera que no s'hi senti cap murmuri ni cap més veu que la del qui llegeix. 6 Tot allò que necessitin per a menjar i per a beure, que s'ho serveixin els germans mútuament, de manera que ningú no hagi de demanar res. 7 Però, si calia alguna cosa, que es demani amb el so d'un senyal qualsevol, més aviat que amb la veu. 8 I que allà no gosi ningú preguntar res sobre la lectura o sobre cap altra cosa, perquè no comencin; 9 fora que potser el superior volgués dir unes breus paraules d'edificació.

10 Que el germà lector setmaner prengui una mica de vi amb aigua abans de començar a llegir, per raó de la sagrada comunió i perquè potser li fóra feixuc d'aguantar-se dejú; 11 però menjarà després amb els setmaners i els servidors de cuina.

12 I els germans no han pas de llegir o cantar tots per ordre, sinó aquells que puguin edificar els oients.

XXXIX. La mesura del menjar

1 Creiem que cada dia per a dinar, tant si és a l'hora sisena com a la novena, són suficients a totes les taules dos menjars cuits, atenent a les necessitats de cadascú, 2 perquè, si algú no pot prendre de l'un, mengi de l'altre. 3 Que siguin suficients, doncs, per a tots els germans, dos menjars cuits, i si és possible de tenir fruita o bé hortalisses tendres, que n'hi afegeixin un tercer. 4 Que sigui prou per a tot el dia una bona lliura de pa, tant si es fa un sol àpat, com si hi ha dinar i sopar. 5 Si han de sopar, que el majordom reservi la tercera part de l'esmentada lliura per donar-la a sopar.

6 Si tal vegada el treball hagués estat particularment feixuc, que estigui al judici i al poder de l'abat d'afegir-hi alguna cosa més, si cal, 7 evitant, sobretot, la disbauxa i mirant que el monjo no agafi mai un enfit; 8 ja que res no és tan contrari a un cristià com la disbauxa, 9 tal com diu Nostre Senyor: Vigileu de no afeixugar els vostres cors amb la disbauxa

10 Als nois petits, no se'ls ha de donar la mateixa quantitat, sinó menys que als grans, i que guardin en tot la sobrietat.

11 Tots, en canvi, s'han d'abstenir absolutament de menjar carn de quadrúpedes, llevat dels malalts molt dèbils.

XL. La mesura de la beguda

1 Cadascú ha rebut de Déu el seu propi do: els uns, aquest; els altres, l'altre. 2 Per això ens fa un cert escrúpol d'establir la mesura de l'aliment dels altres. 3 Amb tot, tenint en consideració la flaqueza dels febles, creiem que és suficient per a cadascú una hèmina de vi al dia. 4 Aquells, tanmateix, a qui Déu dóna de poder-se'n estar, sàpiguen que tindran una recompensa especial.

5 Però, si les condicions del lloc, o el treball, o la calor de l'estiu, fan que en calgui més, que estigui al judici del superior, mentre vigili que mai no s'arribi a la sacietat o a l'embriaguesa. 6 Encara que llegim que el vi no és gens propi de monjos, amb tot, com que als nostres temps això no se'ls pot fer entendre, almenys convinguem a no beure fins a la sacietat, sinó amb moderació, 7 perquè el vi esgarria fins i tot els

homes intel·ligents.

8 Però, si les condicions del lloc fan que no es pugui trobar ni la quantitat esmentada, sinó molt menys, o no gens, que beneixin Déu els qui viuen allà, i que no murmurin. 9 Sobretot advertim això: que evitin les murmuracions.

XLI. A quines hores s'ha de menjar

1 Des de la santa Pasqua fins a la Pentecosta, que dinin els germans a l'hora sisena i que sopin al vespre.

2 A partir de la Pentecosta, durant tot l'estiu, si els monjos no tenen feina al camp o l'excés de calor no és un destorb, han de dejunar el dimecres i el divendres fins a l'hora novena. 3 Els altres dies, que dinin a la sisena.

4 Aquest dinar a l'hora sisena s'haurà de continuar fent si tenen feines al camp o la calor de l'estiu és massa forta, i que estigui a la providència de l'abat. 5 I que ell ho reguli i ho disposi tot de manera que les ànimes se salvin i que, allò que fan els germans, ho facin sense murmuració justificada.

6 Des del tretze de setembre fins al començament de la quaresma han de menjar sempre a l'hora novena.

7 Però durant la quaresma, fins a Pasqua, que mengin al vespre. 8 Les vespres, tanmateix, s'han de celebrar de manera que per a menjar no necessitin d'encendre les

llànties, sinó que tot s'acabi encara amb claror de dia. 9 I fins en tot temps cal regular tant el sopar com l'hora de l'únic àpat de manera que tot es faci amb claror.

XLII. Que ningú no parli després de completes

1 Els monjos han cultivar sempre el silenci, però sobretot a les hores de la nit. 2 Per això en tot temps, tant si és de dejuni com si hi ha dinar 3 —si és la temporada que dinen, així que s'aixequin de sopar—, que seguin tots plegats i que un llegeixi les Col·lacions o les Vides dels Pares o bé alguna altra cosa que edifiqui els oients; 4 però no l'Heptateuc ni el volum dels Reis, perquè no fóra bo per als enteniments febles d'escoltar, en aquella hora, aquestes Escriitures; però que es llegeixin a d'altres hores.

5 Si és un dia de dejuni, al cap de poca estona d'acabades les vespres acudirán de seguida, tal com hem dit, a la lectura de les Col·lacions; 6 i, llegits quatre o cinc fulls, o tant com l'hora permeti, 7 que s'apleguin tots durant aquesta estona de lectura, si és que algú estava ocupat en alguna feina que li hagués estat

encomanada. 8 Reunits, doncs, tots alhora, que diguin les completes, i, en sortir-ne, que no es permeti a ningú de tornar a dir res. 9 Si fos trobat algú que transgredeix aquesta norma del silenci, que sigui sotmès a un càstig sever, 10 fora que es presenti una necessitat de cara als hostes, o que tal vegada l'abat encomani alguna cosa a algú. 11 Però fins això s'ha de fer amb tota gravetat i amb la més delicada discreció.

XLIII. Els qui fan tard a l'ofici diví o a la taula

1 A l'hora de l'ofici diví, tan bon punt hagin sentit el senyal, deixant qualsevol cosa que tinguin entre mans, acudiran amb la més gran rapidesa, 2 però amb gravetat, per no donar peu a facècies. 3 Així, doncs, que no s'anteposi res a l'ofici diví.

4 Si algú, a les vigílies nocturnes, arriba després del glòria del salm noranta-quatre, que per aquest motiu volem que es digui molt a poc a poc i espaiat, que no es posi al seu lloc al cor, 5 sinó que es quedi el darrer de tots o en un lloc a part que l'abat haurà assenyalat per a tals negligents, a fi que siguin vistos per ell i per tothom, 6 fins que, un cop acabat l'ofici diví, faci penitència amb una satisfacció pública. 7 I hem cregut que havien de quedar-se al darrer lloc o a part perquè, veient-los tothom, s'esmenin si més no per la vergonya. 8 Que si es queden a fora de l'oratori, potser hi haurà algú capaç de tornar-se'n al llit i dormir, o, si no, d'asseure's a fora i d'entretenir-se enraonant, i així es dóna ocasió al maligne. 9 Val més que entrin a dins, perquè no ho perdin tot, i que en endavant s'esmenin.

10 A les hores diürnes, el qui encara no hagi arribat a l'ofici diví després del verset i del glòria del primer salm que es diu després del verset, que es quedi al darrer lloc, segons la norma que hem donat abans, 11 i que no gosi ajuntar-se al cor dels qui salmegen fins que hagi satisfet, si no és que l'abat li'n dóna el permís amb el seu perdó; 12 a condició, però, que el culpable satisfaci.

13 A taula, qui no hi arribi abans del verset, de manera que tots plegats el diguin i preguin, i tots alhora s'asseguin a taula, 14 si és per negligència o mal costum que no hi arriba, que sigui corregit per aquesta falta fins a dues vegades. 15 Si en endavant no s'esmenava, no se li permetrà de participar a la taula comuna, 16 sinó que, separat de la companyia de tots, menjarà sol, i se'l privarà de la seva ració de vi, fins que doni satisfacció i s'esmeni. 17 Tindrà el mateix càstig qui no sigui present al verset que es diu després de menjar.

18 I que ningú no gosi prendre res de menjar o de beure abans o després de l'hora establerta. 19 Però si el superior ofereix una cosa a algú, i no vol acceptar-ho, quan desitgi allò que abans ha refusat o alguna altra cosa, no se li donarà res absolutament fins que hi hagi l'esmena deguda.

XLIV. Com han de satisfer els excomunicats

1 Aquell qui per culpes greus és excomunicat de l'oratori i de la taula, al punt que acabin de celebrar a l'oratori l'ofici diví, jaurà prostrat davant la porta de l'oratori sense dir res, 2 només amb el cap a terra, prosternat als peus de tots els qui surten de l'oratori. 3 I continuarà fent-ho fins que l'abat cregui que ja ha satisfet. 4 Quan l'abat li mani de comparèixer, es llançarà als seus peus, i després als de tots, perquè preguin per ell. 5 I aleshores, si l'abat ho disposa, que sigui admès al cor, al lloc que l'abat determini; 6 mentre, però, no gosi entonar a l'oratori cap salm o lliçó, o cap altra cosa, si l'abat no li ho mana novament. 7 I a totes les hores, en acabar-se l'ofici diví, que es llanci a terra al lloc on es troba. 8 I que satisfaci així fins que l'abat li mani de posar terme, ja, a aquesta satisfacció.

9 Els qui per faltes lleus són excomunicats només de la taula han de satisfer a l'oratori fins a una ordre de l'abat. 10 I que ho vagin fent fins que els beneeixi i digui «prou».

XLV. Els qui s'equivoquen a l'oratori

1 Si algú s'equivoca mentre diu un salm, un responsori, una antífona, o bé una lliçó, i no s'humilia allà mateix donant-ne satisfacció davant de tothom, serà sotmès a un càstig més dur, 2 ja que no ha volgut expiar amb humilitat l'error comès per negligència. 3 Els infants, per una falta així, que els assotin.

XLVI. Els qui falten en qualsevol altra cosa

1 Si algú en qualsevol feina, treballant a la cuina, al rebost, en un servei, al forn, a l'hort, en algun ofici o a qualsevol lloc, comet algun manquement, 2 o trenca o perd alguna cosa, o fa alguna altra falta sigui allà on sigui, 3 i no es presenta de seguida

davant l'abat i la comunitat i ell mateix espontàniament en dóna satisfacció i declara el seu manquement, 4 sinó que és sabut per un altre, serà sotmès a una correcció més dura.

5 Però si es tracta d'un pecat secret de l'ànima, que el manifesti només a l'abat o als ancians espirituals 6 que sàpiguen guarir tant les ferides pròpies com les dels altres, sense descobrir-les i fer-les públiques.

XLVII. El senyal que s'ha de fer a l'hora de l'ofici diví

1 Que estigui a càrrec de l'abat, tant de dia com de nit, de fer el senyal per a l'hora de l'ofici diví, de fer-lo ell mateix o que encomani aquesta missió a un germà prou zelós perquè tot es faci a les hores corresponents.

2 Els salms i les antífoes, que els recitin després de l'abat, per ordre, aquells qui

en tinguin l'encàrrec. 3 Però a cantar i a llegir, que no s'hi atreveixi sinó aquell qui pot complir aquest ofici de manera que s'edifiquin els oients. 4 I s'ha de fer amb humilitat, amb gravetat i amb respecte, i aquell a qui ho encarregui l'abat.

XLVIII. El treball manual de cada dia

1 L'ociositat és enemiga de l'ànima, i per això els germans s'han d'ocupar a unes hores determinades en el treball manual i a unes altres també ben determinades en la lectura divina.

2 Així, creiem que ambdues ocupacions poden ser regulades d'aquesta manera: 3 De Pasqua fins al 14 de setembre, al matí, en sortir de prima, han de treballar en allò que calgui, fins a prop de l'hora quarta. 4 Des de l'hora quarta fins a l'hora de celebrar la sexta, que es dediquin a la lectura. 5 Després de sexta, en aixecar-se de taula, que reposin als seus llits amb un silenci absolut, o bé, si algú per ventura vol llegir, que llegeixi per a ell sol de manera que no molesti ningú. 6 S'ha de celebrar la nona més aviat, cap a la mitja hora vuitena, i que tornin a treballar en el que calgui fins a vespres. 7 Si les condicions del lloc o la pobresa exigien que ells mateixos es fessin les collites, que no s'entristeixin, 8 perquè és aleshores que són veritables monjos, quan viuen del treball de les seves mans, com els nostres Pares i els apòstols. 9 Que totes les coses, però, es facin amb moderació pensant en els més febles.

10 Des del 14 de setembre fins al començament de la quaresma, que es dediquin a la lectura fins a l'hora segona completa. 11 A l'hora segona, que se celebri tèrcia, i que fins a l'hora de nona tots treballin en la feina que se'ls encomani. 12 Fet el primer senyal de l'hora de nona, que plegui cadascú de la seva feina, i estiguin a punt per a quan soni el segon senyal. 13 Després de l'àpat es dedicaran a les seves lectures o als salms.

14 Els dies de quaresma, des del matí fins a l'hora tercera completa s'han de dedicar a les seves lectures, i fins a l'hora desena completa que treballin en allò que se'ls encomana. 15 En aquests dies de quaresma, que tots rebin un llibre de la biblioteca, que han de llegir per ordre i tot sencer; 16 aquests volums s'han de donar al començament de la quaresma.

17 Que sobretot es designin un o dos ancians que facin la ronda del monestir a les hores en què els germans es dediquen a la lectura 18 i vegin si hi ha cap germà peresós que passa l'estona sense fer res o enraonant, i no es dóna a la lectura, i no sols no és de profit per a si mateix, sinó que a més destorba els altres. 19 Si fos trobat algú així — Déu no ho vulgui—, se l'ha de renyar una i dues vegades; 20 si no s'esmenava, que sigui sotmès a la correcció que és de regla, de manera que els altres escarmentin. 21 I que cap germà no s'ajunti a un altre a hores indegudes.

22 El diumenge, que es dediquin tots a la lectura, llevat d'aquells qui estan posats

en els diversos serveis.

23 Si algú, però, fos tan negligent i peresós que no volgués o no pogués estudiar o llegir, que se li doni alguna feina per a fer, perquè no estigui ocios.

24 Als germans malalts o de salut delicada, se'ls ha d'encomanar una feina o una ocupació tals, que ni estiguin ociosos, ni la feixuguesa del treball els aclapari o els el faci defugir. 25 L'abat ha de tenir en consideració llur feblesa.

XLIX. L'observança de la quaresma

1 Per bé que la vida del monjo hauria de respondre en tot temps a una observança quaresmal, 2 tanmateix, com que són pocs els qui tenen aquesta fortalesa, per això els invitem tots a guardar la pròpia vida amb tota la seva puresa, aquests dies de quaresma, 3 i, a la vegada, esborrar, aquests dies sants, totes les negligències dels altres temps. 4 Això es farà com cal, si ens retriem de tota mena de vicis i ens donem a l'oració amb llàgrimes, a la lectura i a la compunció del cor, i a l'abstinència. 5 Per tant, imposem-nos aquests dies alguna cosa de més en la tasca acostumada de la nostra servitud: pregàries particulars, abstinència en el menjar i en el beure, 6 de manera que cadascú, ultra la mesura que té prescrita, ofereixi alguna cosa a Déu per pròpia voluntat amb goig de l'Esperit Sant; 7 és a dir, que tregui al seu cos una part del menjar, del beure, de dormir, de parlar molt, de bromejar, i amb una joia plena de deler espiritual esperi la santa Pasqua.

8 Allò, però, que cadascú ofereix, que ho proposi al seu abat, i faci's amb la seva pregària i amb el seu consentiment; 9 perquè el que es fa sense el permís del pare espiritual serà tingut per presumció i vanaglòria, no pas com a digne de recompensa. 10 Per tant, totes les coses s'han de fer amb el consentiment de l'abat.

L. Els germans que treballen lluny de l'oratori o que es troben de camí

1 Els germans que tenen la feina molt lluny i no poden comparèixer a l'oratori a l'hora deguda, 2 i l'abat comprèn que és així, 3 faran l'ofici diví allà mateix on treballen, agenollant-se amb respecte davant Déu.

4 Semblantment, a aquells qui són enviats de viatge, que no els passin per alt les hores prescrites sinó que les resin pel seu compte com puguin i no negligixin de satisfer la tasca de la seva servitud.

LI. Els germans que no van gaire lluny

1 El germà que és enviat per qualsevol encàrrec i espera retornar el mateix dia al monestir, que no gosi menjar a fora, encara que algú li ho pregui molt, 2 llevat del cas que el seu abat li ho indiqui. 3 Si obrava altrament, que sigui excomunicat.

LII. L'oratori del monestir

1 L'oratori ha de ser allò que significa el seu nom, i no s'hi ha de fer ni de guardar cap altra cosa. 2 Acabat l'ofici diví, que surtin tots amb el màxim silenci i guardin la reverència deguda a Déu, 3 perquè el germà que potser vulgui pregar ell tot sol no es vegi destorbat per la importunitat d'un altre. 4 I si, algú, una altra estona, volia pregar amb més recolliment, que entri senzillament i que pregui, no amb esclats de veu, sinó amb llàgrimes i amb efusió del cor. 5 Per això, al qui no hi faci res de semblant, que no se li permeti de quedar-se a l'oratori acabat l'ofici diví, tal com hem dit, a fi que un altre no es vegi destorbat.

LIII. Com s'ha d'acollir els forasters

1 Tots els forasters que es presenten han de ser acollits com el Crist, ja que ell un dia dirà: Era foraster i em vaucollir. 2 I que a tothom es tributi l'honor convenient, sobretot als germans en la fe i als pelegrins.

3 Tan bon punt, doncs, s'avisí que hi ha un foraster, el superior i els germans el sortiran a rebre amb tota l'atenció de la caritat. 4 Primerament que preguin tots junts, i llavors que s'agermanin amb la pau. 5 Que aquest bes de pau no es doni sinó després d'haver pregat, per evitar els enganys diabòlics.

6 En fer la salutació han de mostrar tota la humilitat a tots els hostes que arriben o que se'n van: 7 amb el cap inclinat o amb tot el cos prostrat a terra, que adoren en ells el

Crist, que és el qui reben. 8 Un cop rebuts els hostes, els duran a pregar, i després el superior, o aquell a qui ell ho encomani, s'asseurà amb ells. 9 Que es llegeixi davant l'hoste la llei divina, perquè s'edifiqui, i després d'això, que el tractin amb tota humanitat. 10 El superior ha de trencar el dejuni en atenció a l'hoste, si no s'escau de ser un dia de dejuni principal que no es pugui violar; 11 però els germans continuaran els dejunis de consuetud. 12 L'abat donarà aiguamans als hostes, 13 i tant l'abat com tota la comunitat els rentaran els peus a tots. 14 Un cop rentats, que diguin aquest verset: Déu nostre, evoquem el record del vostre amor enmig del temple.

15 Que es mostri la màxima sol·licitud en l'acolliment dels pobres i dels pelegrins, perquè és en ells que s'acull més el Crist; que el respecte que infonen els rics es fa honorar d'ell mateix.

16 La cuina de l'abat i dels hostes, que sigui a part, a fi que els forasters, que mai no manquen al monestir, en presentar-se a hores imprevistes no destorbin els germans. 17 Es destinaran per tot l'any a aquesta cuina dos germans que compleixin bé l'ofici. 18 Si ho necessiten, se'ls ha de procurar ajudants, perquè

serveixin sense murmurar, i, en canvi, quan tinguin poca feina, que vagin a treballar allà on se'ls mani. 19 I no sols en aquest, sinó també en tots els altres serveis del monestir s'ha d'observar aquesta norma: 20 que quan ho necessitin se'ls proporcioni ajudants, i, en canvi, quan estan lliures, obeeixin en allò que se'ls mani.

21 Semblantment, que es confii l'hostatgeria a un germà que tingui l'ànima plena del temor de Déu. 22 Que hi hagi llits parats en nombre suficient. I que la casa de Déu sigui administrada per homes de seny i assenyadament.

23 Que el qui no ho té manat no s'ajunti de cap manera ni parli amb els hostes; 24 però si els troba o els veu, un cop saludats humilment, tal com hem dit, i després de demanar-los la benedicció, que passi de llarg dient que no li és permès de parlar amb els hostes.

LIV. Si el monjo pot acceptar cartes o alguna altra cosa

1 Que de cap manera no sigui permès al monjo d'acceptar o donar, sense l'autorització de l'abat, cartes, eulògies o petits obsequis, ni de part dels seus familiars, ni de qualsevol persona que sigui, ni d'ells amb ells. 2 I fins si els seus familiars li enviaven alguna cosa, que no gosi acceptar-la sense abans fer-ho avinent a l'abat. 3 I si l'abat disposava que ho acceptés, estarà a la facultat de l'abat de passar-ho a qui ell disposi; 4 i que no es contristi el germà a qui hagi estat adreçat, per no donar ocasió al diable. 5 Si algú gosava fer altrament, que sigui sotmès a la correcció regular.

LV. El vestit i el calçat dels germans

1 Els vestits s'han de donar als germans segons les condicions i el clima del lloc on viuen, 2 ja que a les regions fredes se'n necessita més i a les càlides menys. 3 L'abat, per tant, ho ha de tenir present.

4 Nosaltres creiem, tanmateix, que als llocs temperats són suficients per als monjos una cogulla i una túnica per a cada un 5 —la cogulla pelfada a l'hivern, llisa o usada a l'estiu—, 6 i un escapulari per al treball; per calçat, peücs i sandàlies.

7 Del color o de la tosquedat de totes aquestes coses, que no en facin un problema els monjos, sinó que s'acontentin amb les que es poden trobar a la regió on viuen o amb allò que es pot adquirir a més bon preu. 8 Però, que l'abat vetlli per la mida dels vestits, perquè no siguin curts, sinó a la mida dels qui els porten.

9 En rebre els vestits nous, han de retornar sempre al mateix temps els vells, que cal guardar per als pobres al vestuari. 10 Perquè basta a cada monjo de tenir dues túniques i dues cogulles, per a la nit i per rentar les peces. 11 El que hi hagi de més

és superflu, s'ha de suprimir. 12 Que retornin també els peücs i totes les coses velles, quan en reben de noves.

13 Els qui surten de viatge, que prenguin femorals del vestuari i els hi retornin, rentats, en tornar. 14 Que hi hagi també cogulles i túniques una mica millors que les que solen portar; en sortir de viatge, que les prenguin del vestuari, i, en tornar, que les hi retornin.

15 Com a parament del llit, n'hi haurà prou amb una estora, un abrigall, una flassada i un capçal.

16 Però que l'abat escorcolli sovint aquests llits, per si s'hi trobava res que s'haguessin apropiat. 17 I si trobaven a algú quelcom que no ha rebut de l'abat, l'han de sotmetre a un càstig gravíssim. 18 I perquè aquest vici de la propietat sigui extirpat de soca-rel, que l'abat doni totes les coses necessàries, 19 o sigui: cogulla, túnica, peücs, sandàlies, cenyidor, coltell, estil, agulla, mocador, taulettes, per treure qualsevol pretext de necessitat.

20 L'abat, però, que consideri sempre aquella sentència dels Fets dels Apòstols, que «es donava a cadascú segons les seves necessitats» 21 Per tant, que també consideri l'abat les necessitats dels febles, no pas la mala voluntat dels envejosos. 22 Però en totes les seves decisions ha de pensar en la retribució de Déu.

LVI. La taula de l'abat

1 A la taula de l'abat hi haurà sempre els hostes i els pelegrins. 2 Però quan no n'hi hagi, estarà a la seva facultat de cridar els germans que vulgui.

3 Amb tot, cal deixar sempre un ancià o dos amb els germans, per conservar l'ordre.

LVII. Els artesans del monestir

1 Si hi ha artesans al monestir, que amb tota humilitat exerceixin els seus oficis, si l'abat ho permet. 2 Però, si mai un d'ells s'enorgullia per la seva traça en l'ofici, perquè li sembla que porta algun guany al monestir, 3 que aquest tal sigui tret de l'ofici, i que no s'hi torni a posar, si no és que l'abat li ho assenyala de nou, un cop s'hagi humiliat.

4 Si s'ha de vendre alguns dels treballs dels artesans, que aquells per les mans dels quals ha de passar mirin de no atrevir-se a fer cap frau. 5 Que es recordin sempre d'Ananies i Safira, no fos cas que la mort que aquests van sofrir en el cos, 6 la pateixin en l'ànima ells i tots els qui facin algun frau amb els béns del monestir.

7 I que en els preus no s'infiltri el mal de l'avarícia, 8 sinó que sempre s'ha de donar a un preu una mica més baix que no ho poden donar els seglars, 9 perquè en totes les coses Déu sigui glorificat.

LVIII. La manera d'admetre els germans

1 Quan algú es presenta per primera vegada per fer-se monjo, que no l'admetin fàcilment; 2 sinó, com diu l'Apòstol, poseu-lo a prova per veure si és de Déu. 3 Si, doncs, el qui es presenta perseverava trucant i, després de quatre o cinc dies, es veia que suporta amb paciència els greuges que li han fet i la dificultat de l'admissió, i que persisteix en la seva demanda, 4 que li concedeixin l'entrada, i que s'estigui uns quants dies a l'hostatgeria.

5 Després s'estarà al noviciat, on han d'estudiar, menjar i dormir.

6 Se'ls assignarà un ancià que sigui capaç de guanyar les ànimes, el qual vetllarà damunt d'ells amb molta atenció.

7 Que es preocupi de veure si cerca Déu de veritat, si és zelós per l'ofici diví, per l'obediència, per les humiliacions. 8 Se li han de dir per endavant totes les coses dures i aspres a través de les quals es va a Déu. 9 Si mantenia la promesa de lligar-se a la comunitat, al cap de dos mesos se li ha de llegir tota sencera aquesta Regla, 10 i dir-li: «Vet aquí la llei sota la qual vols militar: si pots observar-la, entra; i si no pots, vés-te'n lliurement». 11 Si encara persistia, aleshores que el duguin de nou al noviciat, i que es torni a provar fins on arriba la seva paciència.

12 I al cap de sis mesos se li ha de llegir la Regla, a fi que sàpiga a què es vol comprometre. 13 I si encara persisteix, al cap de quatre mesos, que se li torni a llegir una altra vegada la Regla. 14 I si, després d'haver-s'hi pensat, prometia de complir totes les coses i d'observar tot el que li manin, llavors sigui admès a la comunitat; 15 però ha de saber que la llei de la Regla estableix que a partir d'aquell dia no li serà lícit d'anar-se'n del monestir 16 ni de sostreure el coll al jou de la Regla, que després d'haver-s'ho pensat tant pogué refusar o acceptar.

17 El qui ha de ser admès, que prometi a l'oratori, davant de tothom, de lligar-se a la comunitat, de viure com a monjo i de ser obedient, 18 davant de Déu i dels seus sants, perquè, si mai obrava altrament, sàpiga que ha de ser condemnat per aquell de qui es burla. 19 Farà d'això que ha promès una cèdula de petició a nom dels sants, les relíquies dels quals es troben allà, i de l'abat, que hi és present. 20 Aquesta cèdula, que l'escrigui de pròpia mà, o bé, si no sap escriure, que demani a un altre que la hi escrigui, i que el novici hi faci un senyal i la posi ell mateix damunt l'altar. 21 Un cop la hi hagi dipositada, començarà tot seguit el novici aquest verset: Rebeu-me, Senyor, segons la vostra paraula i viuré: que no em vegi confós en la meva esperança. 22 Tota la comunitat repetirà tres vegades aquest verset, i hi afegirà el Glòria al Pare. 23 Aleshores el germà novici es prostrarà als peus de cada

un, perquè preguin per ell; i que ja des d'aquell dia se'l consideri de la comunitat.

24 Si posseeix béns, o que abans els distribueixi als pobres, o que amb una donació legal els cedeixi al monestir, sense reservar-se res de res, 25 com qui sap que des d'aquell dia no tindrà potestat ni sobre el seu propi cos.

26 Tot seguit, doncs, a l'oratori, li trauran els seus vestits que portava i el vestiran amb els del monestir. 27 Els vestits que li han tret, es conservaran guardats al vestuari; 28 perquè, si mai per instigació del dimoni consentia a anar-se'n del monestir –Déu no ho permeti–, aleshores, que el despullin dels vestits del monestir i que l'expulsin. 29 Però que no li donin aquella seva cèdula que l'abat prengué de damunt l'altar, sinó que es guardi al monestir.

LIX. Els fills dels nobles o dels pobres que són oferts

1 Si mai algun noble ofereix el seu fill a Déu en el monestir, i el noi encara és petit, que els seus pares escriguin la cèdula de petició que hem dit abans, 2 i juntament amb l'oblació eucarística embolcallin la cèdula i la mà del noi amb les tovalles de l'altar, i així l'oferiran.

3 Pel que fa als seus béns, que a la cèdula que presenten prometin amb jurament que mai, ni per ells mateixos, ni per un procurador, ni per qualsevol mitjà, no li donaran res ni li facilitaran l'ocasió de posseir; 4 o bé, si no volen fer-ho així i volen oferir alguna cosa com a almoïna per compensar el monestir, 5 que facin una donació dels béns que volen donar al monestir, reservant-se'n, si ho preferien, l'usdefruit. 6 I així quedin tancades totes les portes, de manera que no resti a l'infant cap esperança que el pugui seduir i perdre'l –Déu no ho vulgui–, cosa que sabem per experiència.

7 Igual ho faran els de condició modesta. 8 Aquells, però, que no tenen absolutament res, que escriguin simplement la cèdula i ofereixin el seu fill amb l'oblació davant de testimonis.

LX. Els sacerdots que vulguin viure al monestir

1 Si algú de l'orde sacerdotal demanava de ser admès al monestir, no s'ha de ser gens fàcil a accedir al seu desig. 2 Amb tot, si mantenia amb insistència la seva demanda, que sàpiga que haurà d'observar totes les prescripcions de la Regla 3 i que no se li'n mitigarà res, perquè valgui allò que està escrit: Amic, què has vingut a fer? 4 Tanmateix, se li concedirà d'estar després de l'abat i de beneir o de dir les pregàries de conclusió, si és que l'abat li ho permetia; 5 si no, que no s'atreveixi de cap manera a res, sabent que està sotmès a l'observança regular, i doni a tothom exemples de més humilitat. 6 I si de cas es tractava al monestir de fer un nomenament, o de resoldre alguna cosa, 7 que ocupi el lloc que li toca de quan va entrar al monestir, no pas aquell que li han concedit per respecte al sacerdoci.

8 Si un clergue es volia incorporar al monestir amb el mateix desig, que se'ls col·loqui en un lloc mitjà; a condició, però, que també ells prometin d'observar la Regla i de lligar-se a la comunitat.

LXI. Com s'ha d'acollir els monjos forasters

1 Si es presentava un monjo foraster de llunyanes terres i volia sojornar com a hoste al monestir, 2 si està content amb els costums que hi troba i no pertorba el monestir amb les seves pretensions, 3 sinó que, simplement, s'acomenta amb allò que troba, se l'admetrà tant de temps com desitgi. 4 I si, raonablement, amb una caritat humil, blasma o fa veure alguna cosa, l'abat ho ha de considerar amb prudència, no fos cas que el Senyor l'hagués enviat precisament per això.

5 Si després es volia integrar a la comunitat, que no li refusin aquest desig, tant més que durant la temporada d'hoste s'ha pogut conèixer bé la seva vida. 6 Però si durant la temporada d'hoste s'ha vist que era exigent o viciós, no sols no se l'ha d'incorporar al monestir, 7 sinó que fins se li dirà amb delicadesa que se'n vagi, a fi que la seva misèria no vicii també els altres.

8 Però, si no fos tal que mereixés de ser expulsat, que no sols se l'admeti a formar part de la comunitat, si ell ho demanava, 9 sinó fins i tot que el convencin perquè es quedi, a fi que els altres aprenguin amb el seu exemple 10 i perquè en tot lloc se serveix un mateix Senyor, es milita per un mateix rei. 11 I fins si l'abat veia que n'és digne, el podrà col·locar en un lloc una mica superior. 12 I no sols un monjo, sinó també els qui siguin de l'estament sacerdotal i clerical de què hem parlat, l'abat pot posar-los en un lloc superior al que els toca per la seva entrada, si veia que s'ho mereixia la seva vida.

13 Vigili, però, l'abat de no admetre mai un monjo d'un altre monestir conegut, per quedar-se, sense el consentiment del seu abat o sense unes lletres de recomanació, 14 perquè està escrit: El que no vulguis per a tu, no ho facis a ningú.

LXII. Els sacerdots del monestir

1 Si un abat desitja que li ordenin un prevere o un diaca, que esculli entre els seus monjos qui sigui digne d'exercir el sacerdoci. 2 L'ordenat, però, que eviti la vanaglòria i l'orgull, 3 i que no s'atreveixi a fer res, llevat d'allò que li mana l'abat, sabent que ha d'estar molt més subjecte a l'observança regular. 4 Ni oblidi amb el pretext del sacerdoci l'obediència a la Regla i l'observança, sinó que avanci més i més cap a Déu. 5 Que ocupi sempre el lloc que li toca per la seva entrada al monestir, 6 llevat del ministeri de l'altar i del cas que l'elecció de la comunitat i el voler de l'abat volguessin assignar-li un lloc més alt pel mèrit de la seva vida. 7 Ha de saber, amb tot, que li cal observar la norma establerta per als degans i els priors.

8 Si gosava fer altrament, que sigui jutjat no com a sacerdot, sinó com a rebel. 9 I si, amonestat sovint, no es corregia, que es recorri també al bisbe com a testimoni. 10 I si ni així no s'esmenava i les seves faltes esdevenien manifestes, que l'expulsin del monestir; 11 sempre, però, que la seva contumàcia sigui tal que no es vulgui sotmetre i obeir la Regla.

LXIII. L'ordre de la comunitat

1 Al monestir conservaran els seus llocs segons el dia que hi van arribar, segons el mèrit de vida que els distingeix o segons la decisió de l'abat. 2 Que l'abat, però, no pertorbi el ramat que té encomanat ni disposi res injustament, com si pogués usar d'un poder arbitrari; 3 sinó que pensi sempre que haurà de donar compte a Déu de totes les seves decisions i de tots els seus actes. 4 Per tant, segons l'ordre que ell hagi establert o que els germans tinguin ja d'ells mateixos, s'acostaran a rebre la pau i la comunió, entonaran els salms i estaran al cor. 5 I que enlloc absolutament l'edat no creï distincions ni preferències en l'ordre, 6 perquè Samuel i Daniel, tot i essent nois, judicaren els ancians. 7 Per això, llevat d'aquells qui, com hem dit, l'abat hagi promogut per raons serioses o hagi posposat per motius concrets, tots els altres es col·locaran tal com van entrant al monestir; 8 així, per exemple, el qui hagi arribat al monestir a l'hora segona, consideri que és més jove que aquell que ha arribat a la primera hora del dia, de qualsevol edat o dignitat que sigui, 9 mentre que, als infants, tothom els farà observar la disciplina en totes les coses.

10 Els més joves, doncs, que honorin els més antics; els més antics, que estimin els més joves. 11 En la manera d'anomenar-se, que no es permeti a ningú de cridar un altre pel nom tot sol, 12 sinó que els més grans donaran als més joves el nom de germans, i els joves als seus ancians, el de nonnus, que indica la reverència deguda a un pare. 13 L'abat, ja que hom creu que fa les vegades del Crist, l'anomenaran senyor i abat, no perquè ell s'ho hagi pres, sinó per honor i amor del Crist. 14 Però que ell en sigui conscient i es comporti de tal manera que es faci digne d'aquest honor.

15 A qualsevol banda que es trobin els germans, el més jove demanarà la benedicció al més gran. 16 Quan passa un de més gran, que s'aixequi el més jove i li ofereixi de seure, i que el jove no gosi asseure's amb ell, si el més ancià no li ho diu, 17 perquè es compleixi el que està escrit: Avanceu-vos a honorar-vos els uns als altres.

18 Els nois petits i els adolescents, a l'oratori i a la taula, mantindran els seus llocs amb disciplina; 19 a fora i allà on sigui, que estiguin també subjectes a vigilància i disciplina, fins que arribin a l'edat del seny.

LXIV. La institució de l'abat

1 En la institució de l'abat s'ha de tenir sempre per norma que sigui constituït aquell que tota la comunitat s'hagi elegit de comú acord segons el temor de Déu, o bé

només una part de la comunitat, ni que sigui petita, però amb més bon criteri. 2 L'elecció es farà tenint en compte el mèrit de vida i la saviesa de doctrina del qui hagi de ser instituït, encara que sigui l'últim per ordre de comunitat.

3 Però fins en el cas que tota la comunitat elegís amb un mateix criteri una persona que consentís als seus desordres –Déu ens en guard–, 4 i aquests desordres arriben d'alguna manera a coneixença del bisbe de la diòcesi a la qual pertany aquell lloc, o dels abats o dels cristians veïns, 5 que impedeixin que prevalgui la conspiració dels dolents i estableixin un administrador digne per a la casa de Déu, 6 sabent que n'han de rebre una bona recompensa si ho fan amb intenció pura i per zel de Déu, i que, al contrari, cometran un pecat si ho negligeixen.

7 El qui ha estat instituït abat ha de pensar sempre quina càrrega no ha acceptat i a qui haurà de donar compte de la seva administració. 8 Que sàpiga que més li pertoca servir que manar. 9 Cal, doncs, que sigui docte en la llei divina, perquè sàpiga i tingui d'on treure coses noves i velles; cast, sobri, misericordiós, 10 i que sempre faci prevaler la misericòrdia sobre la justícia, de manera que també ho obtingui per a ell. 11 Ha d'avorrir els vicis i estimar els germans. 12 En la correcció ha d'obrar amb prudència i no fer «de res massa», no sigui que, volent fregar massa el rovell, es trenqui el vas. 13 Que no perdi mai de vista la seva feblesa, i que es recordi que no s'ha de trencar la canya esquerdada. 14 Amb això no volem dir que hagi de deixar créixer els vicis, sinó que els ha d'extirpar prudentment i amb caritat segons vegi que convé a cadascú, tal com ja hem dit. 15 I que miri de ser més estimat que temut.

16 Que no sigui turbulent ni neguitós, no sigui exagerat ni obstinat, no sigui gelós ni massa suspicax; si no, mai no tindrà pau. 17 Ha de ser previsor i considerat en els seus manaments, i, tant si allò que mana es refereix a Déu com si es refereix a aquest món, que ho miri i ho temperi 18 pensant en la discreció del sant Jacob, que deia: Si faig cansar els meus ramats, caminant massa, se'm moriran tots en un dia. 19 Prenent, doncs, aquests i altres exemples de discreció, que és mare de les virtuts, temperi-ho tot de manera que els forts en vulguin més i els febles no es facin enrere.

20 I sobretot, que mantingui en tots els seus punts aquesta Regla, 21 per tal que, després d'haver administrat bé, senti del Senyor allò que sentí el bon servent que al moment degut havia distribuït el blat als seus companys: 22 Us asseguro –afirma– que li confiarà tots els seus béns.

LXV. El prior del monestir

1 Tot sovint s'esdevé que per la institució del prior s'originen escàndols greus als monestirs, 2 perquè n'hi ha que, inflats per un maligne esperit d'orgull i creient-se uns segons abats, s'arroguen un poder tirànic i així fomenten escàndols i

provoquen discòrdies en les comunitats, 3 especialment en aquells llocs on el prior és instituït pel mateix bisbe o per aquells abats que institueixen l'abat. 4 No costa gaire de veure com és d'absurd això, ja que des del primer moment de la institució se li dóna peu a ensuperbir-se, 5 perquè els seus pensaments li suggereixen que està exempt de la potestat del seu abat, 6 ja que es diu: «tu també has estat instituït pels mateixos que l'abat». 7 D'aquí neixen enveges, renyines, calúmnies, gelosies, discòrdies, desordres; 8 i mentre abat i prior sostenen parers contraris, per força han de perillar les seves ànimes amb aquesta discòrdia, 9 i els qui els estan sotmesos van cap a la perdició, adulant l'una part o l'altra. 10 La culpa d'aquests mals recau en primer terme sobre aquells qui es van fer responsables de semblant desordre.

11 Per això nosaltres ens hem adonat que per al manteniment de la pau i de la caritat convé que l'organització del seu monestir depengui enterament de l'abat. 12 I, si és possible, que s'organitzin per mitjà de degans, tal com abans hem disposat, totes les conveniències del monestir, segons que l'abat ho haurà establert, 13 a fi que, encomanant-ho a molts, no se'n pugui enorgullir un de sol. 14 Però, si el lloc ho requereix o la comunitat ho demanava raonablement, amb humilitat, i l'abat creu que convé, 15 que ell mateix s'institueixi com a prior aquell que hagi escollit amb el consell de germans temorosos de Déu.

16 El prior, però, que compleixi amb respecte allò que el seu abat li hagi encomanat i no faci res contra la voluntat o la disposició de l'abat, 17 perquè, com més està per damunt dels altres, tant més sol·lícitament li cal observar els preceptes de la Regla.

18 Si mai es trobava que aquest prior era viciós, o que s'enorgulleix endut per la inflor, o es demostrava que menysprea la santa Regla, se l'ha d'amonestar de paraula fins a quatre vegades. 19 Si no s'esmenava, que li apliquin la sanció del càstig regular. 20 I si ni així no es corregia, que sigui destituït del càrrec de prior, i que se n'hi posi al seu lloc un altre que en sigui digne. 21 I si després tampoc no es mantenia tranquil i obedient dins la comunitat, que sigui fins i tot expulsat del monestir. 22 Que pensi, tanmateix, l'abat que haurà de donar compte a Déu de tots els seus determinis, no fos cas que una flamarada d'enveja o de gelosia abrusés la seva ànima.

LXVI. Els porters del monestir

1 S'ha de posar a la porta del monestir un monjo d'edat, ple de seny, que sàpiga rebre encàrrecs i donar-los, i d'una maduresa que el guardi de rondar d'un cantó a l'altre. 2 Aquest porter, ha de tenir la cel·la vora la porta, perquè els qui arribin trobin sempre a punt qui els respongui. 3 I així que algú truqui o que algun pobre demani, que contesti Deo gratias o Benedic, 4 i que, amb tota la dolcesa del temor de Déu, faci de pressa l'encàrrec amb tot el fervor de la caritat. 5 Si el porter necessita ajut, que se li doni un germà més jove.

6 El monestir, si és possible, s'ha d'establir de tal manera que totes les coses necessàries, és a dir, l'aigua, el molí, el forn, l'hort i els diversos oficis, s'exerceixin a l'interior del monestir, 7 per tal que els monjos no tinguin necessitat de córrer per fora, perquè no convé de cap manera a les seves ànimes.

8 I volem que aquesta Regla es llegeixi sovint en comunitat, perquè cap germà no pugui al·legar ignorància.

LXVII. Els germans enviats de viatge

1 Els germans que han de sortir de viatge s'encomanaran a la pregària de tots els germans i de l'abat, 2 i a l'oració final de l'ofici diví es farà sempre memòria de tots els absents. 3 Els germans que tornen de viatge, el mateix dia de la seva arribada, a totes les hores canòniques, quan s'acaba l'ofici diví, que es prostren a terra a l'oratori 4 i demanin la pregària de tots per les faltes que se'ls hagin pogut escapar durant el viatge, veient o escoltant alguna cosa dolenta o alguna paraula ociosa. 5 I que ningú no s'atreveixi a contar a un altre res del que haurà vist o haurà sentit fora del monestir, perquè això fa molts desastres. 6 Si algú s'hi atrevia, que el sotmetin al càstig de regla.

7 Igualment, el qui s'atreveixi a sortir del clos del monestir i anar a qualsevol lloc o fer qualsevol cosa, per petita que sigui, sense ordre de l'abat.

LXVIII. Si manen a un germà coses impossibles

1 Si mai són encomanades a un germà coses feixugues o fins impossibles, ha de rebre amb tota mansuetud i obediència l'ordre del qui mana. 2 Si veia que la duresa de la càrrega excedia totalment la mesura de les seves forces, que exposi al superior els motius de la seva impossibilitat, amb paciència i oportunament, 3 no pas amb orgull o resistència o contradicció.

4 I si, després de la seva exposició, el superior continua pensant igual i manté l'ordre donada, que sàpiga l'inferior que així li convé, 5 i, portat per la caritat, confiant en l'ajut de Déu, obeeixi.

LXIX. Que al monestir ningú no es prengui la llibertat de defensar-ne un altre

1 Cal evitar que per cap motiu no es prengui un monjo la llibertat de defensar-ne un altre al monestir, o com a protegir-lo, 2 encara que els uneixi qualsevol lligam de parentiu. 3 Que de cap manera no es prenguin els monjos aquesta llibertat, perquè es podria convertir en una ocasió d'escàndols molt greus. 4 Si algú transgredia aquesta prohibició, que sigui castigat ben asprament.

LXX. Que ningú no s'atreveixi a pegar arbitràriament a un altre

1 Que s'eviti al monestir qualsevol ocasió d'excedir-se, 2 i així establím que a ningú no li sigui permès d'excomunicar o d'assotar cap dels seus germans, llevat d'aquell a qui l'abat li n'hagi donat l'autorització. 3 Els qui es mantinguin en pecat, reprèn-los davant de tothom, perquè també els altres en tinguin un escarment. 4 Els infants, fins a l'edat de quinze anys, que estiguin sota la guarda i la correcció amatenent de tots; 5 però també això s'ha de fer amb molta mesura i ponderació.

6 El qui d'alguna manera s'atreveixi amb els de més edat sense autorització de l'abat o es desfogui sense discreció contra els infants, que sigui sotmès al càstig de regla, 7 perquè està escrit: El que no vulguis per a tu, no ho facis a ningú.

LXXI. Que s'obeeixin els uns als altres

1 El bé de l'obediència, no sols l'han de prestar tots a l'abat, sinó que també els germans s'han d'obeir els uns als altres, 2 sabent que per aquest camí de l'obediència aniran cap a Déu. 3 Posant, doncs, en primer lloc el manament de l'abat o dels priors per ell constituïts, al qual no permetem que s'anteposin manaments particulars, 4 fora d'això, que tots els joves obeeixin els seus ancians amb tota caritat i sol·licitud. 5 Si es trobava algú que hi fos rebel, se l'ha de castigar.

6 I si cap germà per algun motiu, per petit que sigui, és corregit d'una manera o altra per l'abat o per qualsevol ancià seu, 7 o bé si nota que l'ànim de qualsevol ancià està mínimament irritat en contra seu o està disgustat, ni que sigui una mica, 8 a l'instant, sense esperar gens, que es prostri a terra, i així resti ajagut als seus peus donant satisfacció, fins que amb un mot de benedicció passi aquell enuig. 9 Si algú refusava de fer-ho, que se'l sotmeti a un càstig corporal, o bé, si és contumaç, que sigui expulsat del monestir.

LXXII. El bon zel que cal que tinguin els monjos

1 Així com hi ha un zel d'amargor, dolent, que allunya de Déu i duu a l'infern, 2 també hi ha un zel bo que allunya dels vicis i porta a Déu i a la vida eterna. 3 Que practiquin, doncs, els monjos aquest zel amb un amor ferventíssim, 4 és a dir, que s'avancin a honorar-se els uns als altres; 5 que se suportin amb una gran paciència les seves febleses, tant físiques com morals; 6 que s'obeeixin amb emulació els uns als altres; 7 que ningú no busqui allò que li sembla útil per a ell, sinó més aviat el que ho sigui per als altres; 8 que practiquin desinteressadament la caritat fraterna; 9 que temin Déu amb amor; 10 que estimin el seu abat amb un afecte sincer i humil. 11 Que no anteposin res absolutament al Crist, 12 el qual ens dugui tots junts a la vida eterna.

LXXIII. Que aquesta regla no estableix tota la pràctica de la perfecció

1 Hem redactat aquesta Regla perquè, observant-la als monestirs, mostrem que tenim, si més no, una honestat de costums o un començ de vida monàstica. 2 D'altra banda, per a qui s'afanya per arribar a la perfecció de la vida monàstica hi ha els ensenyaments dels sants Pares, l'observança dels quals porta l'home fins al cim de la perfecció. 3 Perquè, quina pàgina o quina paraula d'autoritat divina de l'Antic i del Nou Testament no és una norma rectíssima per a la vida humana? 4 O bé, quin llibre dels sants Pares catòlics no ens fa sentir insistentment com hem de córrer per arribar de dret al nostre Creador? 5 I, encara, les Col·lacions dels Pares i les Institucions i les seves Vides, i la Regla del nostre pare sant Basili, 6 què són sinó instruments de virtut per a monjos de vida santa i obedients? 7 Encara que, per a nosaltres, peresosos, que vivim malament, i negligents, són motiu de vergonya i de confusió.

8 Tu, doncs, siguis qui siguis, que t'afanyes per arribar a la pàtria celestial, compleix bé amb l'ajut del Crist aquesta mínima Regla que hem redactat com un començament, 9 i aleshores arribaràs, amb la protecció de Déu, als cims més elevats de doctrina i de virtuts que ara recordàvem. Amén.